

Giới thiệu Vợ Anh Mới Chính Là Một Con Đĩ

Chỉ, cô gái làm đĩ bất đắc dĩ vì phải kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ. Cũng chính cái nghề mặt hàng này mà khiến cô từ một người con gái hiền lành trở thành một con đĩ mặt dày.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Anh Mới Chính Là Một Con Đĩ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tôi là một con đĩ! Vâng! Đó là sự thật, mà tôi chẳng bao giờ phủ nhận. Nếu có ai đó, chỉ vào mặt tôi mà chửi:

- Mày là con đĩ.

Tôi sẽ mỉm cười và chỉ thẳng lại vào mặt kẻ đó:

- Còn hơn mày,muốn làm một con đĩ như tao cũng không được.

Đứa thôi, nói đến đây chắc nhiều người nhếch mép nghĩ thầm một con đĩ mà lại tự hào về nghề của mình thì thật bi ối. Thật sự thì, chẳng ai biết tôi làm đĩ trừ gia đình tôi. Mà gia đình tôi thì chỉ có ba người, là mẹ tôi bốn mươi lăm tuổi, thằng em trai tôi, ba tuổi, và tôi. Nếu tôi nói, mẹ tôi rất yếu ớt, không thể kiếm ra tiền, chắc chắn nhiều người sẽ bảo tôi đang đổ lỗi cho hoàn cảnh để ngụy biện cho nghề nghiệp của mình, nhưng đó là sự thật cho dù tôi muốn hay không.

Bố tôi đâu? Ông ta chết rồi, thực ra là ông ta ngồi tù, nhưng tôi không coi ông ta là bố, nên coi như ông ta đã chết cho bớt phần suy nghĩ.

Tôi hai mươi hai tuổi, đang là sinh viên trường Đại học Hà Nội, học giỏi, luôn đạt học bổng, xinh đẹp, nhiệt huyết. Chỉ có điều, tôi làm đĩ.

Đừng vội chửi tôi, tôi là đĩ, nhưng đi văn minh, đi lịch sự, đi có tâm, đi có nguyên tắc.

Bởi:

Thứ nhất, người đàn ông muốn ngủ với tôi, phải là kẻ có tiền, nhưng có tiền thôi chưa đủ, vì tôi không bao giờ ngủ với đàn ông xấu. Tức là ai muốn ngủ với tôi, phải là người đàn ông vừa có tiền, vừa đẹp trai. Thật nực cười và cũng thật rẻ rách đúng không, nhưng tôi thích thế. Kẻ cả là đĩ, tôi cũng phải có sự riêng biệt của tôi.

Thứ hai, tôi không bao giờ ngủ với một người đàn ông quá một lần. Đơn giản, vì tôi không muốn có gì khác, ngoài sự mua bán thân thể. Tôi không thích làm kẻ thứ ba,tôi sợ nếu ngủ nhiều lần với một người, sẽ dẫn đến việc này sinh tình cảm, khiến nếu người đó có vay hạp người yêu rồi thì bị tan vỡ tình cảm.

Thứ ba, dù muốn hay không, ngủ với tôi cũng phải dùng bao cao su, nếu không, dù có cao phú soái, tôi cũng từ chối.

Tôi là đĩ tự do, chẳng có sự quản lý của ai, nên chẳng ai bắt ép được tôi cái gì cả. Tôi thích gì thì tôi làm thế, tôi đẹp, lại có học, nên đi như tôi, vô cùng quý hiếm, vậy nên cái việc tôi chánh chó một chút,nguyên tắc một chút khiến tôi càng thú vị và hấp dẫn. Ban ngày, tôi cũng như các sinh viên khác, đơn giản, quần bò áo sơ mi đi học. Chỉ có ban đêm, tôi bắt đầu đi làm đĩ, không biết những con đĩ khác thế nào, nhưng tôi không bao giờ trang điểm quá đậm, nhẹ nhàng, trong veo, quần áo cũng thế, kín hở vừa phải. Thực ra khuôn mặt tôi đã quá đủ xinh đẹp, cơ thể tôi đã quá đủ quyến rũ vậy nên chả cần làm gì nhiều sát. Mỗi tối, tôi đều lên bar ngồi uống rượu một mình, khuôn mặt tỏ ra thanh tao, nhưng đôi mắt lại luôn tìm kiếm mục tiêu. Khi có kẻ nào có hứng thú với tôi, đến chỗ tôi ga tình, tôi sẽ quan sát anh ta, về ngoại hình, quần áo, đồng hồ, nếu anh ta đủ tiêu chuẩn, tôi sẽ gật đầu đồng ý. Làm đĩ bốn năm, tôi có kha khá kinh nghiệm quan sát đàn ông, việc đánh giá không còn quá khó đối với tôi.

Người ta nhìn vào, sẽ nghĩ tôi rất giàu, nhưng số tiền dù nhiều, cũng chỉ đủ tôi dùng để chữa trị bệnh tật cho mẹ, nuôi em trai, và trang trải cuộc sống cho mình. Mẹ tôi bị suy thận, việc chạy thận mỗi ngày vô cùng tốn kém, tôi chẳng thể tiết kiệm được xu nào, thằng em trai tôi, lại quen uống sữa xịn, thế nên chả có gì đáng ngạc nhiên nếu nói tôi là kẻ vô sản.

Nếu có ai hỏi, tôi cảm hận ai nhất trong cuộc đời tôi sẽ nói luôn người đó là bố tôi. Chẳng có lý do gì đặc biệt, bởi tôi thấy ông ta là kẻ bất tài vô dụng, chẳng nuôi nổi vợ con. Lúc ông ta chưa đi tù, tôi thấy ông ta không đến nổi đáng ghét, mặc dù suốt ngày ông ta uống rượu rồi thì thoàng đánh mẹ tôi, nhưng từ sau khi ông ta đi tù tôi bỗng cảm ghét và kính tởm ông ta. Tôi luôn nguyên rủa cho ông ta chết đi mặc cho ai nói tôi độc ác, bất hiếu.

Còn đàn ông, đối với tôi mà nói, chỉ là công cụ cho tôi kiếm tiền không hơn không kém. Nhiều khi có vài thằng gọi tôi là con đĩ, con phò, tôi bỗng cảm thấy nực cười, cùng ngủ với nhau, đàn bà bị chửi là đĩ, vậy ngủ với đĩ cái, ắt hẳn là đĩ được.

Với tôi. Chỉ có mẹ tôi, và em trai tôi là hai người quan trọng nhất, tôi có thể bị sỉ nhục, bị khinh bỉ, nhưng bất kỳ ai đụng vào họ, dù có chết, tôi cũng phải báo vệ.

Hôm nay cũng như mọi ngày, học xong buổi sáng, tôi về nhà nấu cơm,rồi qua nhà bà hàng xóm đón em trai qua viện thăm mẹ. Nó nhìn thấy tôi, mừng rỡ chạy ra ôm tôi, lòng tôi có chút xót xa. Lâu rồi, mẹ nằm viện, tôi lại chẳng có thời gian chăm sóc nó, toàn gửi nó ở nhà bà Hoa rồi gửi bà chút tiền. Tôi ôm nó, gọi một chiếc taxi đi thẳng vào bệnh viện thận. Lúc tôi đi qua hành lang, ai cũng nhìn tôi. Tôi khẽ mỉm cười, một đứa con gái, nhìn cao ráo, nhưng vẻ mặt lại trong trẻo như học sinh cấp ba, lại mặc quần dài, áo sơ mi trắng, bề một thằng bé ba tuổi, người ta không tò mò mọ lại.

Advertisement / Quảng cáo

Ngày trước, bác sĩ trị thận cho mẹ tôi còn hỏi tôi có phải mẹ thằng bé không, bởi nhìn chúng tôi rất giống nhau. Tôi chỉ cười cười, không trả lời, vì quá quen với những câu hỏi như vậy. Chp đến khi thằng bé gặp mẹ tôi, gọi bà bằng mẹ, mọi người mới đầu hiểu ra chuyện. Đang đi thẳng về hỏi tôi:

- Chị Chị, chị Chị, hôm nay bạn Ngọc Mai bảo em là con hoang, không có bố, phải không a.

Tôi sững sờ, đây là câu hỏi mẹ và tôi luôn né tránh. Tôi xoa vai đầu đáp:

- Mình có bố, nhưng bố mất rồi. Bố bị tai nạn nên không còn nữa.

- Thật hả chị, bố đáng thương quá. Bố có biến thành ngôi sao không?

Tôi im lặng, không biết giải thích thế nào, đành ậm ừ cho qua chuyện. Nó thật sự quá bé để hiểu chết là gì. Nó có lẽ cũng hiểu chuyện, thấy tôi ậm ừ thì không nói gì nữa. vào phòng bệnh, thấy mẹ tôi đang nằm, nó chạy đến ôm bà, rồi lù lù, kẻ hôm nay được bà Hoa dạy học hát. Tôi nhìn nó mỉm cười, thằng bé thật thông minh, đáng yêu. Trong cuộc sống bề bộn lo toan này, nó bỗng giống như một tia nắng, rạng rỡ, chẳng vương chút bụi trần.

Tôi đưa com một phần com cho mẹ, một phần gọi nó lại đút cho nó ăn. Ăn xong tôi bảo mẹ nghỉ ngơi, rồi đi tìm bác sĩ Thành, phụ trách hồ sơ bệnh án của mẹ tôi. Anh ta nhìn tôi, ánh mắt có chút thương cảm:

- Thật ra, mẹ em cũng đến cấp độ ba rồi, việc chạy thận là điều hiển nhiên. Anh biết mấy năm gần đây, gia đình em rất tốn kém, nhưng nếu không như vậy, chẳng còn cách khác..

Anh ta bỏ lững câu nói, tôi nhìn khuôn mặt đẹp trai sáng sủa của anh ta, mỉm cười, rồi gật đầu. Làm xong mọi việc, tôi bế em trai về, ánh nắng buổi chiều, gay gắt khiến tôi có chút mệt mỏi. Gửi em cho bà Hoa, rồi về tắm rửa, thật sự, tôi và nó rất ít khi gặp nhau, thì thoàng tôi đón nó về nhà, nhưng buổi tối lại phải mang đi gửi.

Về nhà, tôi coi phăng bộ quần áo, rồi vào nhà vệ sinh

Ngắm nhìn mình trong gương, tôi bất giác mỉm cười, thân thể này, có phải là của tôi nữa hay không? Bỗng dưng, tôi thấy mình nhơ nhớp, bản thiú đến đáng sợ, tôi cứ xả nước vào mình, như để gột sạch sự nhơ nhớp đó, nhưng không thể nào mà sạch nổi.

Tôi thở dài, lau người, mặc bộ quần áo rồi lên giường nằm ngủ. Ngày hôm nay, nắng rất gắt, cộng thêm những lo toan cuộc sống, khiến tôi thật sự mệt mỏi.

Nằm ngủ thiếp đi mấy tiếng, tôi bỗng mơ thấy một người, một người mà lâu lắm rồi tôi không hề gặp. Bỗng dưng, tôi hoảng tỉnh, đôi mắt có chút ướt. Người ta bảo rằng, khi con người gặp khó khăn, thường hay nhớ đến những lúc hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc đó, ngăn ngừi đến nỗi, tôi còn chưa hiểu, nó thật sự như thế nào. Bao năm rồi, tôi vẫn nhớ đến anh, mặc dù tôi và anh mới chỉ gặp nhau lần duy nhất ấy. Phụ nữ, thường nhớ đến người đàn ông làm tình với cô ta đầu tiên, còn tôi, lại nhớ đến người đàn ông làm tình với tôi lần thứ hai.

Tôi bất giác sờ lên cổ, chiếc vòng cổ vẫn nằm im trên đó, món quà quý giá nhất, mà tôi được nhận. mặc dù nó chẳng hề đáng nhiều tiền.

Tôi tỉnh hẳn, đi rửa mặt, lấy bộ quần áo sexy nhất, trang điểm một chút, rồi bắt taxi đến quán bar quen thuộc.

Nhạc sập sinh, đèn nhấp nháy quay cuồng, tôi đã quá quen với nơi này, vậy mà hôm nay, tôi bỗng thấy vô cùng khó chịu.

Tôi chọn bàn giữa để ngồi, xung quanh trai gái rất đông, hôm nay, thật sự tôi không muốn làm phiền. Mấy kẻ đàn ông, vây quanh tôi như những con thú thèm khát tình dục, tôi bất giác nhíu mày. Trên đời này, đàn ông chung thủy liệu còn không. Tôi bỗng đứng nhìn thấy phía xa, một tên đàn ông vô cùng đẹp trai tuấn tú, nhưng lại rất quen thuộc, nheo mắt lại, thì phát hiện ra đó là Thành. Anh ta cũng đến đây sao? Tự hỏi, nhưng rồi tôi cười khẩy chính mình, đây là quán bar, ai đến thì đến, ai đi thì đi, miễn là có tiền. Anh ta nhìn thấy tôi, tỏ ra vô cùng kinh ngạc, mẹ tôi tự nhiên được bốn năm rồi, anh ta phụ trách mẹ tôi hai năm gần đây thôi, vốn dĩ bình thường anh ta thường hay thấy tôi ăn mặc kín đáo, có vẻ như sinh viên chăm ngoan, nhìn tôi thế này, ắt hẳn bất ngờ. Tôi mỉm cười, gật đầu chào anh ta, nếu như là bốn năm trước đây, tôi sẽ rất xấu hổ, nhưng giờ thì không. Anh ta tiến lại gần tôi, giọng trầm ấm cất lên:

- Sao em lại ở đây? Lần đầu tiên thấy em ăn mặc thế này, anh có chút không quen..

Tôi nhìn anh ta, áo sơ mi, quần âu, thật sự rất rất đẹp trai, nhưng lại không hề hợp với nơi này, có lẽ đây là lần đầu tiên anh ta đến đây. Tôi cười nhạt:

- Em đến chơi thôi, thế anh đến làm gì?

- Anh đến tìm người.

- Ồ, thế à? Quán bar này khá đông, muốn tìm anh vào trong hân ý.

- Ừm anh hy vọng người đó không ở đây

Nói xong, anh ta xoay người bỏ đi, không quên ném cho tôi cái nhìn lạ lẫm. Tôi mặc kệ, ngồi uống rượu tiếp, một lúc có một kẻ đẹp trai, quần áo phong cách công tử, đến ngồi cạnh bắt chuyện:

- Em xinh đẹp, uống với anh một ly được chứ?

Tôi cười là lời:

- Tất nhiên rồi, vài ly cũng được

- Đêm nay, có thể cho anh bên em được không? Anh muốn em

- Anh muốn em, thì em muốn gì từ anh được nhi

- Ba triệu đủ chưa?

Tôi cười giả lả

- Cái giá đó hình như hơi ít, còn đang làm sinh viên, học bổng của em cũng còn tương đương thế

Anh ta nhìn tôi, đôi mắt đẹp, nhưng gian tà

- Thế em muốn bao nhiêu, thật sự, nhìn em, rất trong trẻo, em còn chứ?

- Không, mất lâu rồi, nếu còn, chắc phải giá vài trăm triệu là ít. Nhìn anh giàu có thế này, năm triệu nhé.

- Năm triệu cho một lần chơi gái, em nghĩ anh điên à, gái mại dâm ngoài đường có và trăm?

- Nhà giàu hay điên mà, nếu anh không đồng ý, thì thôi vậy.

Nói xong tôi quay lưng bỏ đi, anh ta chạy theo, kéo tay tôi, rồi cũng đồng ý. Anh ta thuê một khách sạn rất đẹp, đúng là con nhà giàu có khác, tôi tắm qua loa ra đã thấy anh ta đang ngồi đợi sẵn, mùi thơm trên cơ thể anh ta toả ra.

Anh ta ôm tôi, hôn lên tai tôi, rồi bắt đầu hôn xuống môi tôi. Cơ thể tôi không chút dè dặt, không chút khoai lạc nhưng vẫn rên to rồi lao vào, hôn anh ta, làm tình đúng bài bản của một con điếm. Xong việc, anh ta nhìn đưa cho tôi đúng năm triệu rồi hỏi số điện thoại của tôi. Tất nhiên, tôi giữ vững nguyên tắc, chỉ quan hệ với một người một lần. anh ta tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi im lặng bỏ đi, vút thêm cho tôi một triệu để thanh toán tiền nhà nghỉ. Tôi mặc quần áo, chỉnh sửa lại tóc tai một chút, thanh toán tiền rồi về, nhìn đồng hồ, cũng 1h đêm rồi, từng cơn gió lạnh thổi vào mặt tôi, khiến tôi bỗng rùng mình. Thời tiết thật khó chịu, ngày nắng gay gắt, tối lại lạnh. Tôi rất mệt, thật sự rất mệt, bắt một chiếc taxi rồi về nhà."

Về đến nhà, tôi bỗng thấy có chút trống trải, mẹ nằm viện, em trai ở nhà bà Hoa, nhà chỉ còn mình tôi. Tôi liền lấy quần áo đi tắm, thói quen của tôi mỗi khi đi khách về, đều tắm rất sạch sẽ rồi mới ngủ.

Quá mệt mỏi, tôi lên giường là ngủ luôn, đến khi tỉnh dậy chợt tôi thấy một người đàn ông quen thuộc chừng năm mươi tuổi, ông ta nhìn tôi, ánh mắt dâm tà, hẳn lên những tia thèm khát khiến tôi sợ hãi tới cùng. Tôi gọi mẹ, nhưng không thấy ai cả, ông ta bỗng lao vào tôi, tôi khóc lóc cầu xin ông ta tha, nhưng mặc kệ, ông ta vẫn túm tóc tôi, kéo tôi vào nhà vệ sinh. Hai bàn tay bán thiu nhor nhóp xé tan lớp quần áo tôi đang mặc, tiếng cười mỗi lúc một lớn, khuôn miệng đầy râu ria hôn lên từng thớ da thịt. Nước mắt tôi chảy dài hai bên thái giường cổ gạo to những bất thành!

Tôi đau đớn gào lên, bỗng dưng mở mắt nhìn xung quanh. Hoá ra là mơ thôi, tôi thở phào nhẹ nhõm, sờ lên mặt, chợt thấy ướt đầm. Mơ thôi mà cũng khóc nhiều đến vậy, tôi cười chính bản thân tôi. Những cơn ác mộng, tôi đã quá quen thuộc, nhưng chẳng hiểu sao, mỗi lần mơ thấy tôi vẫn khóc. Tôi ngồi dậy, đi kiểm chút nước uống, trời cũng tờ mờ sáng, nhưng tôi không hề có ý định dậy sớm, vì mai là thứ bảy, tôi được nghỉ, nên phải tranh thủ ngủ nướng. Tôi uống nước xong, nằm ngủ tiếp, đến khi tỉnh dậy cũng là 10 giờ. Tôi sang nhà bà Hoa, đón em về, thằng bé đang ngồi bị bỏ tập đêm với con bé Mai cháu bà Hoa. Tôi nhìn nó, bỗng thấy bản thân thật có lỗi, thấy tôi nó chạy ra, riu ra riu rít. Bé nó về nhà, tôi báo nó ngồi im để tôi nấu cơm rồi còn vào thăm mẹ. Thằng bé thật hiểu chuyện, ngồi lên ghế, nghịch xe ô tô.

Tôi vào bếp làm đồ rồi nấu cơm, nấu xong tôi dọn ra ăn cùng nó, cả buổi nó cứ lủi lo kể rất nhiều chuyện. Giọng ngọt ngào khiến tôi thấy buồn cười, ăn xong tôi bế nó ra đường gọi taxi rồi vào thăm mẹ. Mẹ tôi thường ăn cơm ở viện, chỉ thi thoảng thèm món gì quá, tôi mới nấu mang vào cho bà.

Bà nhìn tôi, ánh mắt có chút xót xa:

- Đạo này con gầy đi à?

- Không con vẫn vậy mà,

- Mẹ xin lỗi, tất cả là tại mẹ.

- Mẹ mẹ đứng nói như vậy được không? Con bây giờ chỉ còn mẹ và nó, nếu mẹ có mệnh hệ gì, con biết dựa vào ai.

- Ông ta đánh nhau trong tù, hình như bị phạt thêm mấy năm tù hay sao ấy, hôm qua bác Thắng lên thăm tù hay báo với mẹ như thế

- Đáng đời, con còn mong ông ta chết luôn trong tù đi ấy..

- Chị Chi ơi, ai chết cơ? Hôm qua chị báo bố chết đúng hông ạ?

Tôi không nói gì, mẹ tôi kéo tay nó:

- Chị Chi báo người xấu chết thôi, bố con biến thành sao trên trời rồi

Advertisement / Quảng cáo

- Vàng a, sáng nay bà Hoa báo con, kẻ xấu sẽ bị Diêm Vương trừng trị.

Tôi nhìn nó, chẳng biết nói gì, thật sự tôi không có kinh nghiệm dạy trẻ nhỏ. Mẹ tôi nói với tôi, không được nói điều xấu trước mặt nó, nhưng nhiều khi tôi không kìm chế được, lại nói ra. Cũng may, mẹ tôi dạy nó rất tốt, tôi bỗng cảm thấy may mắn, khi dù mẹ tôi nằm viện nhưng vẫn có thể dạy dỗ nó hiểu chuyện như thế này. Cả buổi trưa nó cứ quấn quýt bên mẹ, rồi báo mẹ mau khỏe lại, còn xoa xoa tay chân cho mẹ, khiến tôi thấy quá đỗi yêu thương. Sau những mệt mỏi của cuộc sống, chỉ có ở nơi này tôi mới tìm được hạnh phúc. Mặc dù, nơi này là bệnh viện. Chiều tôi và nó về nhà, hôm nay, tôi không gửi nó bên nhà bà Hoa nữa, tôi cũng không đi làm nữa, mà ở nhà ngủ cùng nó. Mỗi tuần, tôi đi làm năm ngày, hai ngày dành cho nó là thứ tư và thứ bảy. Bởi vì hôm đó tôi được nghỉ học, cả ngày hôm đó, nó vui lắm, khuôn mặt bầu bình trắng trẻo, cứ thi thoảng lại kể vài câu chuyện, mà đôi khi tôi thực sự không hiểu nó đang nói gì. Tôi hai chị em ăn cơm xong, đi ngủ, chẳng hiểu do tôi nhạy cảm, hay sự thật, mà nó có bên cạnh, tôi ngủ ngon hơn rất nhiều

Chú nhậ tôi và nó dậy rất muộn, tôi cũng ngại nấu cơm nên dắt nó ra quán ăn bún ngoài đầu đường, ăn rồi đứng lên định trả tiền, bỗng dưng nhìn thấy một người, tôi há hốc mồm kinh ngạc, có nằm mơ cũng không thể nào có thể nghĩ gặp anh ở đây. Như có một phản xạ, tôi lao vào ôm thẳng bả, rồi bế nó lên. Rồi bỗng dưng, tôi cười hạnh động ngu xuẩn vừa rồi của tôi, anh có khi còn chẳng nhớ đã từng gặp tôi ở đâu rồi cũng nên. Tôi không kìm được, lén

nhìn anh. Áo sơ mi trắng, quần đen dài, ôm trọn đôi chân dài của anh, đứng cạnh anh là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp và quý phái. Thật sự, họ rất đẹp đôi, đã từng là đôi đẹp nhất của trường chúng tôi. Tôi bế thằng bé, đi qua người anh, bỗng chốc cảm thấy có gì đó khiến mình run rẩy. Nhưng rồi, tôi lấy lại bình thần, trả tiền rồi đi thẳng về nhà bà Hoa..

Gửi em cho bà Hoa, tôi nhanh chóng về nhà. Nói thực, tuy bề ngoài tỏ ra bình thản, nhưng trong lòng tôi lại như có lửa cuộn cuộn. Tại sao bao năm rồi, tôi ngỡ như quên anh rồi, giờ gặp lại lại thấy tim như đập sai một nhịp. Tại sao bao năm rồi, không gặp, giờ anh lại xuất hiện? Tại sao bao năm rồi, tôi vẫn nhớ đến anh, khi mà, tôi mới chỉ gặp anh duy nhất vào buổi đêm hôm đó. Tôi tự hỏi, rồi bỗng cảm thấy nực cười. Trái đất tròn, có gì là lạ đâu. Người ta còn chẳng nhớ ra tôi là ai, mà tôi cứ vương vấn mãi. Phải chăng, do buổi đêm hôm đó, anh như ánh sáng rực rỡ, soi sáng cuộc đời u ám của tôi, mà tôi ngỡ anh là mặt trời, cả đời không quên. Nhưng bên anh, luôn có người khác mà người đó, cho dù là ai, cũng nhất định không phải tôi. Tôi gạt mọi suy nghĩ, bắt đầu thay quần áo đi tắm. Bỗng dưng, tôi cảm thấy khuôn mặt đỏ bừng, như có thiếu nữ lần đầu biết yêu rồi cứ tùm tùm mím cười, nụ cười trong veo như tôi tuổi thiếu thời. Tôi tắm xong, nằm ngùi một giấc rồi tôi lại lên bar.

Quán bar hôm nay cực kỳ đông khách, tôi len lỏi mãi, mà không tìm được bàn trống, bất lực, tôi đứng một góc, lẻ loi nhìn những cô chiêu cậu ấm đang nhảy nhót lắc lư.

Bỗng dưng có giọng nói trầm ấm vang lên bên tai tôi:

- Sao em lại đứng đây một mình?

Tôi giật mình quay lại vì giọng nói tôi đã từng mê đắm trong vài giờ đồng hồ những năm trước đây. Đứng là anh, tôi ngỡ ngàng, không thốt nên lời. Buổi sáng tôi còn vô cùng ngạc nhiên khi gặp anh ở quán bún, đến giờ sự bất ngờ như tăng lên bội phần. Tôi hết hoảng, không nói lên lời... anh có lẽ cũng nhìn thấu ánh mắt tôi, cười dịu dàng:

- Nếu không phiền, em có thể ra bàn ngồi cùng anh, anh đi một mình cũng hơi buồn.

Tôi như thôi miên, ngoan ngoãn đi theo anh, sự lý trí của tôi dường như thành con số không tròn trĩnh. Anh ngồi vào bàn, rót cho tôi một ly rượu, tôi len nhìn anh, vẫn rất đẹp trai, có điều, khuôn mặt chín chắn, trưởng thành hơn 4 năm trước rất nhiều, tôi không kim được, tò mò hỏi:

- Sao anh lại mời em ra đây uống cùng anh, người như anh thiếu gì...

- Vì anh thấy em cũng đang cô đơn như anh

- Anh mà cũng cô đơn sao, anh và chị ấy..

- Em biết anh sao?

- Vâng, em biết anh, anh là đàn anh của em, năm em học năm nhất, anh chuẩn bị ra trường, hỏi đó anh và..

Anh cắt ngang câu nói của tôi:

- Hoá ra là đàn em sao? Vậy em năm nay năm cuối rồi nhỉ?

Anh nhìn tôi, đôi mắt có phần chăm chú:

- Bảo sao nhìn em quen thế.

Tôi chợt chợt dạ, nhưng rồi anh lại lên tiếng:

- Thật sự, hôm nay anh cũng rất cô đơn, chưa bao giờ anh thấy cô đơn như vậy, nếu không phiền, có thể đi hóng gió cùng anh chút không, dù gì chúng ta cũng không quen nhau, đôi khi tâm sự cạnh một người lạ lại khiến lòng nhẹ nhõm hơn?

Tôi không trả lời, mím cười gắt đầu, thật sự tôi nay tôi cũng rất lạc lõng, không muốn đi khách một chút nào. Tôi theo anh ra xe, chiếc xe ô tô Bentley màu đen đỗ ngay bên đường. Anh lịch sự mở cửa cho tôi rồi nhanh chóng vào xe khởi động rồi xoay vô lăng lao vun vút, mặt anh ánh lên vẻ u sầu, nhưng quyền rũ đến lạ thường. Tôi cảm nhận được sự cô đơn trong ánh mắt anh, chỉ là tôi không thể hiểu, lý do là gì. Anh có một người vợ xinh đẹp, yêu nhau từ hồi đại học, hai bên gia đình đều giàu có. Hay anh cũng như những người đàn ông khác, tham lam, không điểm dừng? Nhưng rồi tôi gạt đi, chẳng hiểu do tôi thiên vị anh, hay do linh cảm, mà tôi nhận định, anh rất khác những người đàn ông khác. Trên xe, anh và tôi không nói với nhau câu gì, chỉ im lặng. Nhưng tôi không hề thấy khó chịu, ngược lại, được bên cạnh anh, dù là phút giây ngắn ngủi cũng khiến lòng tôi hạnh phúc đến phát điên. Tôi cũng không hiểu tại sao, bản thân mình lại như thế? Phải chăng, tôi yêu anh từ lần đầu gặp mặt, dễ rồi, xa cách bốn năm, gặp lại, tôi không quan tâm vì sao lại anh nơi này, vì sao bốn năm rồi mới gặp lại, vì sao anh mời tôi đi chơi, vì sao anh muốn ở cùng tôi giờ này. Thứ duy nhất bây giờ tôi quan tâm, là anh có hạnh phúc không, vui vẻ không, vì sao anh lại cô đơn đến đáng thương thế này. Chiếc xe dừng lại ở ven bờ Hồ, giờ này đã là nửa đêm, người đi lại cực kỳ vắng. Anh mở cửa xe, tôi cũng ngoan ngoãn theo anh. Anh nhìn tôi, ánh lên vẻ cười:

- Sao em lại đi cùng anh đến đây? Em không sợ anh sao?

Tôi trầm nghĩ, không lẽ tôi trả lời anh, vì em là dĩ, em còn biết sợ là gì? Tôi nhìn anh, trả lời dứt khoát:

- Vì em ngưỡng mộ anh.

Anh có chút ngạc nhiên:

- Em thích anh sao?

- Đúng vậy, em thần tượng anh từ lúc em vào trường rồi, anh là sinh viên ưu tú của trường, nữ sinh nào mà không thích chứ?

- Thật ra, anh đâu ưu tú như vậy?

- Nếu anh không ưu tú, thầy cô chẳng bao giờ nhắc đến nhiều như vậy, ngay cả chuyện tình của anh và chị Ly cũng được mọi người ngưỡng mộ

Anh nhìn tôi, trong một giây, tôi thấy đôi mắt anh tối sầm:

- Thật ra, cũng chỉ là vẻ ngoài mà thôi, hạnh phúc của anh, đâu hoàn mỹ như vậy, nếu tình yêu nào cũng đẹp như người ta nhìn vào, thì trên đời làm gì có ai đau khổ vì tình như

- Là anh với chị Ly có chuyện sao? Em tưởng...

- Thật ra cũng không có gì đâu, em yêu bao giờ chưa? Em xinh thế này, chắc nhiều người yêu rồi?

Tôi suy nghĩ về đầu của câu hỏi, thật sự, làm dĩ vài năm, tôi hiểu, anh và vợ chắc chắn có vấn đề, chỉ là anh không muốn nói ra, sau đó nghĩ đến về sau, tôi xinh thế này, chắc nhiều người yêu. Thoáng chút buồn nôn, thật sự, không biết do tôi đau dạ dày, hay tôi đang ghé thăm bản thân. Một con dĩ, có tư cách gì nói đến tình yêu, tôi gượng cười trả lời:

- Em chưa từng yêu đương hẹn hò bao giờ, nhưng em từng yêu đơn phương một người...

- Đơn phương sao? Tại sao em không nói cho người ta biết, anh không nghĩ có người lại từ chối em đâu

- Là anh, anh có từ chối em không?

- Anh??...

Thoáng chút ngáp ngừng, rồi không trả lời tôi đủ hiểu, tôi đoán được câu trả lời trong lòng anh. Dù cho có ai yêu tôi đi nữa, người đó cũng vĩnh viễn không phải anh. Tôi bất giác, đưa tay lên cổ, chiếc vòng cổ anh tặng tôi năm đó, tôi vẫn giữ, chỉ có điều, nó nằm sâu dưới lớp áo của tôi, mà cố gắng thế nào anh cũng không nhìn thấy..

Trời se lạnh, tôi thoáng chút rung mình, bỗng dưng, đứng cạnh anh, tôi thấy mình yếu đuối đến vậy. Anh cảm nhận được, bảo tôi vào xe cho ấm

Lên xe, anh bật đèn, dưới ánh đèn, khuôn mặt anh bỗng sáng rực như một vị thần, chỉ có điều, chói lóa quá, tôi không thể nhìn lâu..

Tôi bỗng cảm thấy đôi cón cào, lền mờ tối, lấy túi bánh gối ra. Tôi có thói quen từ bé, đi đâu cũng mang bánh gối theo mình, dù giờ đây tôi đã thành con dĩ, nhưng vẫn giữ thói quen đó. Anh nhìn tôi, rồi bật cười rất sáng khoái:

- Em mang theo cái này bên cạnh sao?

Tôi ngược mắt nhìn anh:

- Vâng, sao vậy anh

- Nhìn em xinh đẹp sang trọng thế, mà ngày thơ đáng yêu vậy? Anh thật sự thấy em khác những người con gái khác, từ lúc gặp ở quán bar đến giờ, luôn thấy em đặc biệt..

Tôi chợt thấy cay cay sống mũi, một con đi đặc biệt, một con đi ngây thơ sao, buồn cười nhỉ? Anh bắt gác xoa lên đầu tôi, trong một vài giây ngắn ngủi, tôi nhận thấy có chút yêu thương trong anh mắt. Đầu biết dừng hy vọng, đầu biết dừng để ánh mắt anh khiến tôi mất đi lý trí mà sao lúc này tôi lại như kẻ điên dại. Bao năm rồi, tôi buồn trải vùng vẫy trong cuộc đời tìm tôi anh như chút hy vọng, ít ỏi để tôi tồn tại đến bây giờ. Giờ đây, ở bên cạnh anh, tôi lại trở thành một thiếu nữ trong sáng ngây thơ trước mặt anh, mà anh không hề biết, tôi nhớ nhóp bảnh tôi đến thế nào. Tôi suy nghĩ lại một bên, đưa túi bánh gạo cho anh. Anh ăn một cách ngon lành, như một đứa trẻ ngoan, được mẹ cho quà. Tôi bỗng thấy vui, niềm vui nhỏ nhoi, giống như có ánh mặt trời rạng rỡ sau những ngày mưa đen..

Chúng tôi vừa ăn, vừa nói chuyện, những câu chuyện xa lạ, của những kẻ xa lạ, chỉ có điều, tôi không còn thấy sự cô đơn trên khuôn mặt anh nữa.. Anh như một cậu thanh niên, thất tình, rồi tìm lại được tình yêu, cứ cười nói vui vẻ. Tôi thầm cảm ơn túi bánh gạo, ít nhất, nó giúp tôi trở nên đặc biệt hơn trong mắt anh. Nói chuyện một hồi, anh bảo chờ tôi về nhà, nhưng tôi từ chối, bảo chỉ cần chờ đến quán bar, tôi bắt xe về nhà, vì không tiện. Anh cũng không bắt ép, quay xe chờ tôi về quán bar. Giờ này, vẫn đông khách đến đáng sợ, tôi bước xuống xe, định quay lại chào anh, thì bỗng dừng gấp Lỵ. Chị ta nhìn thấy tôi và anh trên xe bước xuống, liền đi thẳng về phía tôi, ánh mắt có chút khinh bỉ, tôi sợ chị ta hiểu nhầm, nhưng không biết nói thế nào đành im lặng, chị ta lên tiếng trước:

Khuya rồi, hai người còn đi đâu vậy? Em “gái” này là bạn anh à?

Chữ gái được chị nhấn mạnh, anh kéo tay chị ta:

- Bọn anh đi dạo chút thôi, về nhà đi em,

- Ok về nhà thôi, anh yêu

Advertisement / Quảng cáo

Chị ta nói, khoác vay anh đi thẳng, không quên ném cho tôi nụ cười nhếch mép. Tôi thờ phào, cũng may chị ta không ghen tuông bệnh hoạn như nhiều người,hoặc chác, chị ta chẳng thèm để tâm đến những kẻ xung quanh anh, cách xử sự thật đáng nể. Tự dung tôi tát mình mấy cái, anh và chị mới xứng đáng đứng cạnh nhau, tôi tốt nhất tự hiểu mà bớt mơ mộng hão huyền. Đêm khuya có chút lạnh, tôi định về nhà, nhưng rồi nghĩ thế nào lại vào quán bar. Đứng như tôi dự đoán, hôm nay tôi lại được năm triệu. Bốn giờ sáng tôi mới nò về đến nhà, cảm giác vô cùng mệt mỏi. Tôi nằm vật ra ngủ, chẳng thèm tắm, sáng 6h30 tiếng chuông điện thoại vang lên. Là báo thức. Tôi ưỡ oài, dậy tắm rửa, thay quần áo rồi đi học.

Vào lớp vừa đúng lúc, tôi định gác đầu xuống ngủ, nhưng rồi nghĩ đến suất học bổng cuối năm, tôi lại căng mắt lên. Nếu tôi không học trên lớp, thì về sẽ không có thời gian học, vậy nên muốn vừa học giỏi, vừa làm đi giới, tôi chỉ có cách, ngủ học trên lớp, đêm quây trên bàn. Tôi bỗng cười cho cái suy nghĩ vừa rồi của mình, rồi nghĩ lại chuyện tôi qua, thật sự, nó giống như một giấc mơ. Tôi không thể tin nổi, tôi lại được gần anh đến như vậy. Hoá ra, con người, có là ngôi sao, mình tinh hay tôn thông gì đi nữa, cũng vẫn là con người. hướng hồ, anh chỉ là hot boy, thần tượng của trường tôi thôi. Hoá ra, gặp lại anh, lại dễ dàng đến thế. Tôi đã từng cầu mong đừng bao giờ gặp lại anh, nhưng rồi, vẫn gặp lại, đến lúc gặp lại rồi, lại mong gặp lại nữa. Con người, có lẽ luôn mâu thuẫn như vậy.

Tôi học xong luôn đồng kiến thức nhặt nhèo mà thầy vừa giảng trên lớp, thầy đảo mắt một vòng quanh lớp để điểm danh, rồi dừng lại chờ tôi. Hầu hết các thầy cô dạy tôi, đều luôn dành cho tôi sự ưu ái, bởi trong mắt họ, tôi là đứa xinh xắn, ngoan ngoãn, lễ phép, chăm chỉ, thông minh, học giỏi. Nhiều khi, tôi còn tự hỏi xem buổi tối hay buổi sáng mới là bản chất thật của mình, nhưng nghĩ mãi cũng chẳng ra nổi..

Sau tiết học ưỡ oài, tôi đón em trai về nấu ăn rồi vào viện thăm mẹ. Thăng bé cứ riu ra riu rít nói những câu khiến tôi rất buồn cười, đang ngồi chơi cùng nó và mẹ thì Thành vào. Anh ta kiểm tra cho mẹ tôi một mạch, rồi gọi tôi ra nói chuyện. Tôi dặn thẳng bé ngoan nghe lời mẹ rồi đi theo anh ta:

- Anh gọi em ra đây, không phải nói về tình hình của mẹ em, vì mẹ em vẫn thế, vẫn phải nằm điều trị như thường.

Tôi chợt dạ, anh ta có gì riêng tư cần nói với tôi sao? Tôi im lặng, chờ xem anh ta sẽ nói gì

- Em làm lâu chưa?

Tôi kinh ngạc, mở to đôi mắt nhìn anh ta, anh ta hỏi tôi làm lâu chưa? Là làm gì? Tôi định thần lại, trả lời lạnh nhạt:

- Làm gì

- Làm gì em tự hiểu mà, anh biết, gia đình em khó khăn, nhưng thật sự, anh có chút không đành lòng khi thấy em như vậy. Mặc dù đây không phải việc của anh, nhưng anh vẫn muốn khuyên em một câu, em đừng tự hủy hoại bản thân mình, có lẽ em nghĩ người khác không biết, anh cũng không nói với ai, nhưng bản thân em không cảm thấy mình xứng đáng với thứ tốt hơn sao? Chẳng lẽ tiền quan trọng đến như vậy?

Tôi nhìn anh ta, một kẻ có học, làm bác sĩ, lại đẹp trai, chẳng thiếu tiền bao giờ, làm sao hiểu được một kẻ bần cùng, một lúc nuôi người mẹ bệnh tật, và đứa em non nớt chưa hiểu thế nào là sự dòi kia? Nếu như anh ta là tôi, anh ta định làm gì? Rửa bát thuê? Đi làm phục vụ bàn, gia sư? Hay gì đó? Số tiền đó, liệu có đủ để nuôi bản thân không? Một kẻ chưa từng khổ khó, thì không có tư cách gì hỏi tôi câu đó, tôi hồ hững đáp

- Đương vậy, tiền rất quan trọng

- Nhưng có đến mức phải bán thân như vậy không?

- Tôi không bán thân, thì bán gì để đủ vào mồm? Anh bày cách cho tôi với, không làm đi, thì làm gì, để chạy thận cho mẹ tôi, lại nuôi em tôi? Nếu có cách kiếm mỗi tháng năm sáu mươi triệu, mà không làm đi, thì anh chỉ cho tôi, tôi đội ơn anh suốt đời

Anh ta sững sờ nhìn tôi, có lẽ, anh ta không ngờ tôi lại phản ứng như vậy, anh ta định nói gì đó, nhưng tôi bỏ đi. Vào phòng bệnh, mẹ toi thấy khuôn mặt tôi có chút thất thần, liền hỏi:

- Sao thế con? Có chuyện gì à?

- Không có gì đâu mẹ, anh ta nói mấy cái chi phí thôi

Mẹ tôi nắm chặt tay tôi, đôi mắt có chút ướt, có lẽ, bà thấy bất lực, khi con gái mình phải đi làm đi, tôi bỗng thương mẹ vô cùng. Tay mẹ nhăn nheo, run rẩy, khuôn mặt già nua gầy gò so với tuổi. năm tháng trôi đi, nhan sắc cũng tàn phai, chỉ còn lại bệnh tật đeo đẳng. Tôi bỗng nhớ về hồi nhỏ, mẹ tôi luôn bên tôi, bà đứng ra chịu mọi trận đòn roi nếu bố tôi say xỉn. Một mình bà buồn trải, lo cho gia đình, mò cua bắt ốc, phụ hồ gần như cái gì bà cũng làm. Vậy mà đến giờ, bà vẫn phải chịu khổ. Tôi quay mặt đi, ngăn giọt nước mắt chuẩn bị chảy xuống. cả hai mẹ con, cứ im lặng nắm tay nhau như vậy, như cùng bảo nhau, cố gắng đi qua giông bão cuộc đời. Buổi chiều, tôi bế em trai về, quyết định tối nay không đi làm, mà ở nhà chăm nó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Anh Mới Chính Là Một Con Đĩ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Lâu rồi tôi cứ mãi miết với cuộc đời, mà không chăm lo được cho nó. Hai chị em nằm ngủ một giấc đến năm giờ! Tôi dậy nấu cơm ăn sau đó tắm rửa rồi thay quần áo. Tôi nay quyết định cho nó đi chơi! Trôi bên ngoài khá lạnh, tôi lấy thêm một chiếc áo khoác mỏng rồi dắt thẳng bé đi. Đến một trung tâm vui chơi cho trẻ em, tôi mua vé cho nó vào nghịch, còn tôi ngồi bên ngoài chờ. Nhìn thẳng bé vui vẻ cười đùa, tôi bỗng thấy có lỗi với nó, tôi chỉ mãi mê kiếm tiền bằng việc bán rẻ thân thể mà đôi khi quên mất đi tôi cần mang lại niềm vui cho em tôi. Tuổi thơ nó quá thiếu thốn, khi không có bố bên cạnh, mẹ lại bệnh tật, cũng may nó ngoan ngoãn.

Chơi mấy tiếng nó cũng mệt như người, liền chạy ra ôm tôi, đòi đi về. Tôi mỉm cười xoa xoa đầu nó rồi dắt nó đi. Trôi về khuya càng tối lạnh, bóng tôi cao gầy, bóng nó thấp bé đồ dãi theo ngon đèn đường.Đi đến hàng tạp hoá gần nhà, tôi bỗng thấy một bóng đáng quen thuộc. Là anh và chị Ly tôi từng một chút rồi dắt thẳng bé đi qua, bỗng đứng thấy tiếng gọi:

- Chị, sao em lại ở đây

Tôi ngạc nhiên quay lại, ngày hôm đó, tôi không hề nói tên cho anh biết cơ mà, tôi cường giọng gao:

- Vâng, anh chị đi mua đồ à?

Anh kéo tay chị Ly đáp:

- Ừm, bọn anh mua ít đồ, nhà anh cũng gần đây.

Tôi thoáng chút giật mình, ánh bỗng liếc một tia sắc lạnh nhìn thẳng bé bên cạnh tôi, ánh mắt thẳng thốt vài giây:

- Đây là..

- Em trai em ạ,

Ly nheo mắt nhìn chúng tôi một lần nữa, hỏi lại như để khẳng định thêm:

- Em trai cô ư?

- Vâng, em trai em

- Thật trùng hợp, nhìn giống anh đã man Lâm ạ. Có bé này hình như hôm trước đi cùng anh đúng không?

- Ủ, đó là lần đầu tiên gặp em ấy, công nhận nhìn thẳng bé có nét giống anh thật.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi chợt dạ, cười giả là:

- Trên đời này người giống người là chuyện bình thường mà, mấy tỷ người trên thế giới có vài người giống nhau đâu có gì lạ?

Hai người cũng gật đầu đồng tình rồi không nói gì nữa, tôi cười chào họ rồi ôm thẳng bé về nhà..

Bỗng nhiên tôi thấy sợ, sợ điều gì đó, mà chính tôi cũng không biết, chỉ cảm thấy bất an vô cùng. Tôi đi tắm lại, ra thấy thẳng bé đã ngủ ngon, tôi nhìn nó mỉm cười rồi lên giường ôm nó ngủ lúc nào chẳng biết. Đang ngủ tôi thấy bụng đau ê ẩm, xung quanh toàn là bác sĩ, ánh đèn chớp chớp, tôi mở mắt ra thì thấy đang nằm ở phòng cấp cứu. Tôi bỗng nhìn xuống bụng, như phản xạ, tôi gào lên, khóc lóc:

- Bác sĩ ơi, xin hãy cứu con tôi, đừng để nó có mệnh hệ gì, xin cho nó được ra đời..

Không một ai nghe tôi nói, không một ai để ý đến tôi, tôi kéo tay một người lại, người đó quay mặt lại, bỗng dưng tôi giật mình, hét lên. Tôi mở mắt nhìn xung quanh, hoá ra là mơ thôi, tôi nhìn thẳng bé nằm cạnh tôi, bỗng dưng sợ mất nó vô cùng, tôi cầm bàn tay nhỏ bé của nó, đặt vào lòng bàn tay tôi rồi chìm vào giấc ngủ dở dang.

Hôm sau, tôi lại đưa thẳng bé đến gửi nhà bà Hoa, rồi đi học, dần bà tôi học cả ngày nên trưa không đón nó được. Bà không nói gì, chỉ cười cười bảo tôi đi đi. Thật sự bà Hoa rất tốt, lúc nào cũng chăm sóc thẳng bé như cháu mình. Tôi thấy thế đưa cho bà nhiều tiền hơn một chút, nhưng bà nhất định chỉ nhận đúng số tiền cũ nên đành chào bà rồi đi học, hôm nay nắng bỗng nhẹ hơn, trời bỗng xanh hơn, tâm trạng tôi cũng tốt hơn rất nhiều. Vừa đến lớp, tôi đã nghe nãy đưa bàn tán:

- Ê hôm nay anh Lâm với chị Ly về trường đấy, nghe nói có buổi hội thảo về doanh nhân thành đạt..

- Họ đẹp đôi quá, nhìn trên áp phích đã thấy đẹp rồi, nghe nói bên ngoài còn đẹp hơn nhiều..

Tôi không nói gì, im lặng về bàn, thật ra đó cũng là điều bình thường, cặp đôi xuất sắc nhất trường, nay trở thành những doanh nhân thành đạt, họ trở về truyền đạt lại kinh nghiệm là điều bình thường. Lớp trưởng phát cho chúng tôi tấm vé rồi dẫn 8h xuống hội trường ngồi, tôi nhận tấm vé, lòng có chút hào hứng. Tôi chỉ cần được nhìn anh từ xa, cũng đủ rồi.

Buổi hội thảo rất đông, anh và chị Ly là con của hai doanh nghiệp lớn, lại đang cùng làm giám đốc chi nhánh, học cũng vô cùng xuất sắc, ngoại hình xuất chúng, có nhiều kẻ ngưỡng mộ là điều hiển nhiên.. Tôi chọn cho mình một góc, rồi ngồi vào. Cả buổi tôi không nghe vào tai gì cả, chỉ nhìn anh cười nói, lòng vừa thấy vui vẻ, vừa thấy trống rỗng. Kết thúc buổi hội thảo, tôi đi ra ngoài, thật sự ngồi lâu rất bí. Bỗng dưng tôi thấy có tiếng giày cao gót lạch cạch bên tai, quay lại là Ly. Chị ta cười:

- Em cũng học trường này à? Thật sự trùng hợp quá

- Vâng ạ, em cũng cảm thấy trùng hợp

- Ừm, nhìn em bây giờ, giản dị quá, chị có chút không quen, nhưng vẫn rất xinh đẹp

- Em cảm ơn, chị cũng rất xinh

- Cảm ơn em, ban đầu gặp em ở quán bar, chị có chút không thiện cảm, nhưng bây giờ thấy em học trường này, lại thấy em đúng là cô gái hiện đại, năng nổ,

Lòng tôi có chút lạnh, lạnh đậm trà rồi:

- Vâng, cảm ơn chị

Chị ta định nói gì đó, thì anh bước đến, vuốt mấy sợi tóc trên khuôn mặt xinh đẹp của chị ta. Lòng tôi bỗng có chút đổ kỵ rồi tự cười mình, đột nhiên anh đưa cho tôi tấm danh thiếp rồi nói:

- Đây là danh thiếp của anh, thật sự vài lần gặp em, anh thấy rất ấn tượng, hôm nay nghe thầy Khánh bảo em là sinh viên xuất sắc trong ngành quản trị kinh doanh thấy rất ấn tượng, nếu em giữ vững đam mê, sắp tới ra trường có thể đến công ty anh làm việc

Tôi liếc nhìn Ly, chị ta cười rất thân thiện, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, tôi nhận tấm danh thiếp, cảm ơn rồi đi về lớp. Tấm danh thiếp được tôi cho vào ví, cất ở ngăn vô cùng kín đáo, như sợ thế nào cũng mất.

Sau khi kết thúc buổi học cũng là 1h trưa, trường lại thông báo chiều được nghỉ, tôi liền về nhà, thay quần áo tắm rửa, ăn vội bát mì rồi ngủ một giấc. Lúc tỉnh dậy cũng đã tối, tôi ỉ ỉ oài vào tắm lại lần nữa rồi thay quần áo lên bar. Lúc ra ngõ, định bụng bắt taxi, thì gặp Thành, đáng ngạc nhiên hơn là anh ta đi cùng Ly. Oan gia ngõ hẹp mà. Tôi hơi chợt dạ, liền đứng nép vào một góc, bỗng dưng thấy Thành kéo tay chị ta, gần giọng nói:

- Sao giờ em lại như thế? Anh thật sự không thể ngờ..

- Có gì mà không thể ngờ, nói thật tôi đến với anh chỉ để vui chơi thôi,

- Đúng, em đến với anh vui chơi, nhưng giờ em lại tìm đến thẳng khác để vui chơi, chồng em mà biết thì sao?

- Anh ta biết thì sao? Đây có phải lần đầu tiên tôi phản bội anh ta đâu?

Tôi há hốc mồm kinh ngạc, phải dùng hai tay bịt chặt mồm lại mới ngăn không phát ra tiếng. Đoạn hội thoại vừa rồi, đủ khiến tôi hiểu đầu đuôi câu chuyện. tôi bỗng lạnh tóc gáy, thật không thể ngờ người phụ nữ xinh đẹp kia lại lằng lằng đến vậy. Bỗng dưng tôi thấy Thành nói:

- Nếu như em không phải vợ của một tên nhà giàu, con của một gia đình giàu có, tôi đã nghĩ em chẳng khác gì con đĩ. Mà thật sự em là một con đĩ. Chỉ có điều người ta dùng thân thể để bán kiếm tiền, còn em dùng tiền để bán thân thể. Một người phụ nữ đã có chồng, mà ngủ với hết người này đến người khác, chỉ vì cảm thấy chồng đi công tác vài tuần, hay đơn giản, thấy chán anh ta thì thực sự đáng ghê tởm.Đừng ngại biện cho hành động của mình, bản chất em là một con đĩ, à không em không còn bằng một con đĩ.

Giương mặt chị ta bỗng ngạc nhiên vô cùng, rồi đỏ lên:

- Ủ, tôi là con đĩ, nói đủ chưa, giờ biến được rồi đấy.

Nói xong chị ta bỏ đi, chỉ còn Thành, giương mặt anh ta bỗng nhắm nhúm lại, vẻ đau khổ hiện rõ trên mặt. Nếu như hôm nay không phải tôi nghe được, thì đến chết tôi cũng không tin. Tôi đã từng gan tỵ với chị ta, đổ kỵ với chị ta, bỗng dưng giờ tôi thấy khinh bỉ vô cùng. Hoá ra, chị ta lằng lằng đến đến như vậy, chị ta còn đáng ghê tởm hơn tôi. Tôi nhếch mép, lòng bỗng cay đắng, khi nhận ra cuộc đời thật trở trêu. Tôi bỗng thương anh vô cùng, tôi từng cầu mong, đời này kiếp này anh được hạnh phúc. Vậy mà..

Lòng tôi bỗng trở nên rối bời, cứ miên man với dòng suy nghĩ, dường như tôi vẫn không thể tin vào điều ban nãy. Tôi loạng choạng bước đi, con gió lạnh thốc thẳng vào mặt, khiến tôi rùng mình. Vào quán bar, tôi thấy anh ngồi ngay góc bàn, anh đã rời, tôi bỗng thương anh. Anh thản nhiên uống rượu, anh có biết không? Biết anh đang bị phản bội không?

Tôi cười chua xót, người đàn ông đẹp trai phong độ, lại có một người vợ lằng lằng. Chị ta không xứng với anh, thậm chí, chị ta còn chẳng xứng được gọi là con đĩ. Tôi bước lại gần anh, anh nheo mắt, nhìn tôi, giọng khàn đi

- Là em sao?

- Vâng, là em, anh say rồi à?

- Anh không say, em muốn uống với anh một chút không?

Tôi nhìn anh, chợt thấy muốn ở bên anh lúc này, tôi không cần kiểm tiền nữa, mặc kệ mọi thứ đi, tôi muốn say cùng anh, tôi không muốn người đàn ông này đơn độc một mình. Duy nhất, trên đời này, chỉ có anh mới khiến tôi ngoan ngoãn, dịu dàng đến vậy. Tôi thấy thương anh, thương cả bản thân tôi, hoá ra trên đời, những thứ đẹp đẽ chỉ là phù phiếm. Ngày hôm qua, nhìn vào thấy hạnh phúc, ngày hôm nay, lại biến thành bất hạnh. Tôi cầm cốc rượu, ực một hơi. Anh không tỏ vẻ gì ngạc nhiên, rót thêm mỗi người cốc nữa. Ánh đèn vàng chiếu thẳng vào khuôn mặt anh, đẹp trai xuất chúng. Tôi thấy nực cười cho cuộc đời này, tôi thêm muốn một lần được anh ôm trọn vòng tay, còn có kẻ có được anh lại không trân trọng. Anh giờ cốc rượu tỏ ý muốn cạn ly, tôi mỉm cười, chạm cốc phát vào cốc anh. Anh có thể, chỉ coi tôi như kẻ vô hình, bỗng dưng gặp đúng lúc anh cần còn tôi, anh như một vị thần, tôi ngưỡng mộ anh, tôi tôn sùng anh, và hơn hết tôi yêu anh. Tôi yêu anh khi tôi mười tám tuổi, tôi yêu anh ngay từ lần đầu ngủ với anh. Lúc đó tôi còn là cô bé ngây thơ ngốc nghếch, anh cho tôi niềm tin vào cuộc sống, cho tôi độc lực sống, giờ đây, anh bỗng chốc trở thành kẻ cô đơn, anh trở nên đáng thương đến cùng cực. Tôi bỗng dưng muốn nói cho anh biết vợ anh là con đi, là kẻ lăng loàn, tôi bỗng dưng muốn thay thế vị trí của chị ta, bỗng dưng tôi bật cười ha ha, một giọt nước mắt chẳng biết do vô tình hay hữu ý rơi xuống bàn. Anh nhìn tôi, ánh mắt vô cùng đồng cảm, bỗng dưng anh kéo tay tôi ra khỏi quán bar. Tôi ngoan ngoãn đi theo anh, chúng tôi đến một quán café tình lãng. Hôm nay anh lạ thế? Hay anh biết rồi? Tôi cứ tự vấn trong thứ suy nghĩ hỗn loạn mà chẳng thoát ra được, Cả hai đều gọi café đen, anh ngồi dựa vào tường, nhìn đường phố qua cửa kính của quán café

Tôi có chút tò mò hỏi:

- Sao anh lại đến đây cùng em?

- Vì nơi này yên tĩnh mà, quán bar ồn ào quá.

Giọng anh trầm ấm, khiến tôi như ma mị

- Ý em là, tại sao lại là cùng em?

Advertisement / Quảng cáo

- Vì em là người thích hợp nhất?

- Em thích hợp nhất sao? Mình mới gặp nhau có vài lần

- Ừm, chính vì gặp nhau vài lần mà trở nên thích hợp, thân thiết quá cũng không tốt, xa lạ quá cũng chẳng hay.

Tôi bật cười, hoá ra, lý do đơn giản đến như vậy.

- Anh biết em lâu chưa?

- Anh biết em hơn hai tháng rồi..

- Hai tháng sao? Em mới gặp anh chưa được nửa tháng, từ lần gặp ở quán bar..

- Đó là em biết anh, chứ anh biết em từ trước đó rồi..

Tôi bỗng chợt dạ, liệu anh có biết tôi làm gì không? Nhưng rồi, tôi tặc lưỡi, biết hay không cũng chẳng quan trọng gì, đối với một con đi, chẳng cần đến liêm sỉ, huống hồ, anh đã là chồng của một người phụ nữ khác..Nhớ đến chị ta, chợt tôi cảm thấy khinh bỉ vô cùng.Nguyên tắc của tôi, là không phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác, nhưng bây giờ, tôi lại mong mỏi họ chia tay càng sớm càng tốt.. Tôi chưa biết nói thế nào, anh lại lên tiếng

- Còn em, vì sao lại chịu đi cùng anh?

Tôi mỉm cười chưa xốt, vì sao ư? Vì tôi thích anh? Vì tôi yêu anh? Hay vì tôi là một con đi, tôi lãnh đạm trả lời:

- Thật sự em cũng không biết nữa, có lẽ là do em thấy hứng thú với anh.

anh không nói gì, có lẽ câu nói của tôi quá bí ối, bỗng nhiên, anh hỏi

- Hôm nay em có mang bánh gối không?

Tôi gật đầu, lời từ trong túi ra một túi bánh gối, anh đón lấy, ăn rất ngon lành. Tôi im lặng nhìn anh, ăn xong, anh cười cười

- Hôm nay anh rất đói, cảm ơn em vì món bánh

- Không có gì, anh thích là được..

- Em, thật sự em rất đáng yêu..

- Em đáng yêu ư?

- Đúng thế, lần đầu tiên, anh nhìn thấy em là ở bệnh viện, em bế một đứa bé, tay cầm cạp lồng com, khuôn mặt rất trong trẻo, nhưng lại nhiều u sầu. nhìn thấy đứa bé, anh thấy giống anh đến kinh ngạc, sau đó nhìn em, anh ngỡ như đã gặp ở đâu đó rồi, mà chẳng nhớ ra. Sau đó, anh gặp lại em ở quán bar, nhìn em rất khác, sành điệu hơn rất nhiều. nhưng anh lại nhận thấy em chỉ đang tỏ ra sành điệu, thật sự ánh mắt em vẫn ngây thơ đến kỳ lạ. anh từng nhìn thấy em đi cùng... Sau này gặp em vài lần, tiếp xúc, anh càng nhận ra, em à cô bé rất đáng yêu..Tôi nhìn anh, tôi đủ thông minh để hiểu điều anh nói, anh biết tôi làm đi, chắc chắn rồi.

Anh từng nhìn thấy tôi đi khách. Tôi bỗng thấy bản thân thật buồn cười, rõ ràng là một con đi vô sỉ, vậy mà nghe anh nói thế, lại xấu hổ, lại cay đắng, lại xốt xa.. Tôi nhìn anh, cười buồn:

- Anh biết em là..

Anh bỗng cắt ngang lời tôi

- Anh biết, nhưng thực sự, anh không hề nghĩ xấu về em, ngược lại anh rất khâm phục em. Anh biết, em vì chữa bệnh cho mẹ..

Tôi ngạc nhiên, mở to đôi mắt nhìn anh:

- Vì sao anh biết

- Anh vô tình biết được thôi, thật sự, nếu như trên đời này có phép màu, anh ước sẽ có một người đàn ông vừa tốt, vừa giàu có đến yêu em. Vì em xứng với điều đó, lúc anh về trường, các thầy ở khoa khen em rất nhiều. em là cô gái thông minh, em gây ấn tượng với anh từ lúc ban đầu, cho đến tận bây giờ..chỉ tiếc là, nếu như..

Anh bỏ dở câu nói giữa chừng, tôi im lặng, rồi đột nhiên nói những câu vô si đến kinh tởm

- Em muốn ngủ với anh, được không?

Anh tròn mắt, nhìn tôi,

- Em nói gì cơ?

Tôi nói lại, rành mạch:

- Em muốn ngủ cùng anh, em muốn là một con đi của anh, hôm nay thôi được không

Ánh mắt anh hiện lên chút khó hiểu, nhưng rồi bỗng dưng anh gật đầu. Tôi chợt thấy mình đi quá xa, tôi không hiểu tôi và anh đang làm cái quái gì, đột nhiên anh nói

- Thật sự, hôm nay anh rất cô đơn, cô đơn đến mệt mỏi, anh không muốn lừa dối tất cả nữa, anh sẽ ngủ cùng em, sẽ cho em tiền. Vì hôm nay anh rất muốn em bên cạnh anh. Anh thực sự không muốn sống giả tạo nữa rồi. Có ấy không xứng..

Câu cuối anh nói nhỏ, rất nhỏ, nhưng đủ để tôi nghe thấy. Dù sao đi nữa, tôi cũng chỉ là một con đi, con đi thì cần gì tình yêu, con đi thì sợ gì xấu hổ, anh có là thần thánh, thì tôi vẫn chỉ là con đi mà thôi. Tôi gạt đi thứ tự trọng ẻ

rách, ngoan ngoãn đi theo anh. Chúng tôi chuẩn bị bước vào một khách sạn, bỗng dưng ánh mắt anh trở nên rất đáng sợ. Tôi nhìn về phía khách sạn. Ly và một người đàn ông lạ hoắc đang từ khách sạn đi ra. Tôi kinh ngạc kêu lên một tiếng, hoá ra, chị ta có tình nhân mới, Thành và chị ta cãi nhau vì chuyện này sao? Tiếng kêu của tôi khiến chị ta quay mặt lại, ánh mắt chị ta bỗng sợ hãi, khề lùi lại một bước. Tôi nhìn anh, hai bàn tay anh nắm lại, chị ta sợ hãi, chạy lại chỗ anh, kéo tay anh:

- Sao anh lại ở đây?

- Tôi không ở đây thì nhìn thấy cảnh này sao? Tôi đã đứng đây mấy tiếng, chỉ để chờ cô ra, cuối cùng cô cũng ra,

Chị ta tái mét mặt, anh cũng thật thông minh, tôi và tình nhân của chị ta im lặng chờ đợi. Chị ta bắt đầu khóc lóc:

- Em xin lỗi anh, em sai rồi, em xin anh, em sai rồi, mình về nhà nói chuyện được không anh?

- Có thể giúp tôi, xem trên đầu tôi có bao nhiêu cái sừng rồi? Cô là loại đàn bà gì vậy? Cô chia tay tên bác sĩ kia, lại có thể đến với thằng khác, vậy mà mỗi lần chia tay, cô lại khóc lóc van xin, cô là một con Đĩm

Chị ta nhìn anh, ánh mắt vô cùng thâm thương, chợt tôi muốn nhỏ một bãi nước bọt vào mặt chị ta. Chị ta còn không xứng với danh xưng con Đĩ. Anh liếc xéo tình nhân của chị ta, có lẽ, đã quá nhiều lần, nên anh không còn muốn đánh nhau, có lẽ anh đã quen, nên chỉ bắt lực. Anh kéo tay tôi bỏ đi, Tôi bỗng thấy lòng có chút vui mừng. Mọi việc đến quá nhanh, hôm nay tôi biết chị ta lẳng nhẳng, hôm nay anh bắt được chị ta ngoại tình, chỉ vón vẹn mấy tiếng đồng hồ, khiến tôi có chút không kịp hiểu ra. Cho đến khi tôi hiểu ra, anh đã kéo tôi vào ô tồ. Tôi nhìn anh, bỗng dưng tôi muốn là bờ vai cho anh dựa. Tôi ngạc nhiên khi anh vẫn chịu đựng với một cô vợ lẳng lơ đến thế.

Advertisement / Quảng cáo

- Anh không sao chứ?

- Anh không sao. Cô ta phản bội anh rất nhiều lần rồi,

- Sao anh không ly hôn?

- Anh cũng muốn ly hôn, nhưng anh thật sự rất nhu nhược, anh sợ công ty sẽ gặp khó khăn, nhất là, mối tình của bọn anh, luôn được mọi người ca tụng, anh sợ..

- Anh sợ ánh mắt của người khác sao? Thật sự hôm nay em cũng vô cùng ngạc nhiên, em luôn nghĩ rằng anh và chị ta là hai người hạnh phúc nhất thế giới. Nhưng rồi em phát hiện ra, những thứ lung linh bên ngoài, lại chứa những điều đáng sợ thế này. Nói thật giờ em vẫn không tin, em vẫn không hiểu cái quái gì xảy ra, nó thật sự rất nhanh...em cũng không hiểu nổi, nếu là người khác, cũng k thể tin nổi, nhưng àh a. Anh sống cho anh, chứ không sống cho người khác,

- Anh biết, chỉ có điều, anh đang làm dự án đề công ty có hướng đi riêng, không cần liên kết với công ty cô ta nữa., anh chỉ sợ, thất bại

- Em tin anh, nhất định sẽ thành công

Anh nhìn tôi, ánh mắt đã vui vẻ hơn, hoá ra anh biết chị ta ngoại tình từ lâu. Bảo sao anh bình thản đến như vậy, người đàn ông này không hề đáng thương, anh thật sự rất thông minh.. Anh nhìn tôi, như nhớ ra điều gì hỏi:

- Em học quản trị kinh doanh nhì, sinh viên xuất sắc nhất của khoa, em có thể giúp anh không?

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Giúp gì ạ? Em thì giúp gì cho anh?

- Cùng anh làm dự án

Tôi ngáp ngừng:

- Nhưng..

- Em đừng nhưng nhì gì nữa, hôm trước hội thảo, anh đã có ý định tìm vài sinh viên rồi, nhưng chưa ai hợp lý, dù sao em cũng rất xuất sắc, nếu em ngại chuyện gì, cứ nói với anh, chuyện mẹ em, anh sẽ lo. Anh không muốn em làm, dù sao, em làm việc cho anh, cũng rất vất vả, nên không cần ngại đâu,

Tôi vui mừng, cảm giác như mình trút được gánh nặng, liền gật đầu đồng ý. Anh lái xe chở tôi về nhà, lấy số điện thoại của tôi, tôi chào anh rồi vào tôi thay quần áo rồi đi tắm, bỗng thấy bản thân sạch sẽ đến kinh ngạc. Hôm nay, tôi không được ngủ với anh, nhưng hôm nay, tôi thấy tia nắng mới trong cuộc đời tôi..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Anh Mới Chính Là Một Con Đĩ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 3

Mấy hôm sau đó, tôi không lên bar. Buổi chiều đi học về, đều ngồi đọc tài liệu, anh báo một tuần sau đến nhà anh cùng làm. Đây là dự án của riêng anh, nên sẽ làm tại nhà. Ở nhà tôi cũng dành nhiều thời gian cho mẹ và em trai tôi hơn, mẹ tôi vui lắm, khi biết tôi không còn làm đi nữa. Bà cứ nhắc đi nhắc lại một câu là con phải cố gắng thật nhiều. Tôi chỉ im lặng gật đầu. Hôm tôi bắt đầu đi làm, anh cho xe đến đón tôi. Đó là một căn nhà nhỏ, anh báo anh mới thuê, để làm việc vì không muốn phiền phức. Chúng tôi chỉ làm vào buổi tối, từ 6h đến 12h khuya vì ban ngày anh phải đi làm. Dự án của anh vô cùng mới mẻ, thật sự rất sáng tạo, tôi ngồi đọc tài liệu, ghi ra những chỗ trọng điểm và những chỗ không cần thiết, sau đó bắt tay cùng anh thực hiện. Tuy nhiên do nó mới nên cũng khó khăn, mỗi tối chúng tôi đều vô cùng vất vả để tìm ra những điểm mấu chốt và phát triển nó. Hằng ngày nếu rảnh tôi lại lên mạng đọc tài liệu, những chỗ nao không hiểu tôi lại đi hỏi giáo sư. Thật sự, tôi rất muốn cùng anh phát nó, bởi vì như vậy, tôi sẽ có cơ hội được vào công ty anh làm, và cũng có cơ hội gần anh hơn. Tôi và anh cứ lao đầu vào làm, bận đến nỗi, tôi chẳng tư tưởng gì đến tình yêu với anh nữa. Gần một tháng trời, dự án bắt đầu tiến triển tích cực, tôi và anh thử phảo nhẹ nhõm, anh đề nghị đi ăn, vì lâu rồi chỉ mãi mề công việc, tôi ngoan ngoãn nghe theo lời anh, vì dạo này tôi cũng bận rộn quá. Chúng tôi nâng ly chúc mừng khi công việc bắt đầu có hiệu quả, uống xong, anh đưa tôi về. Trời bắt đầu se lạnh, tôi khẽ rung mình, bỗng dưng anh ôm tôi, kéo vào xe. Tôi bỗng thấy cảm xúc như ủa về, gần một tháng này, chỉ có công việc, khó khăn đến nhàm chán. Tôi biết bản thân, chỉ là một con đĩ, nên mang ơn anh vô hạn, vì thế, bất chấp mọi thứ mà lao vào làm việc cho anh, đến hôm nay, hành động âm áp của anh khiến tôi bỗng thấy tìm mình như lạc nhịp lần nữa. Anh không nói gì, chỉ nhìn tôi cười hiền từ, rồi đưa tôi về nhà. Từ ngày làm việc cho anh, tôi thấy bản thân sạch sẽ hơn rất nhiều không còn nhor nhóp bẩn thiu nên chỉ tắm ngày một lần, tôi thay quần áo rồi lên giường ngủ một giấc. Bao lâu rồi, sau những tháng ngày dơ bẩn, một nhọc tôi lại ngủ ngon như vậy. Hôm sau sáng đi học về, trưa đón em về ăn cơm rồi ngủ cùng nó, tối mang nó đi gửi, tôi thay quần áo chờ anh đến đón. 6h anh tan làm, qua nhà đón tôi, hôm nay tôi bỗng thấy anh vui vẻ hơn. Tôi nhìn anh, lòng cũng có chút dễ chịu, càng quyết tâm giúp anh hoàn thành dự án này.

Ngôi nhà này, gần một tháng nay, cứ như một mái ấm quen thuộc của tôi, bỗng dưng tôi nghĩ đến viễn cảnh bên anh, bật cười thành tiếng. Anh nhìn tôi cười, liền hỏi:

- Em vui gì thế?

Tôi xấu hổ không trả lời, đi thẳng vào nhà giờ tắt tài liệu, đưa cho anh, báo anh nghiên cứu xem chỗ nào cần sửa lại không. Anh ngồi hi hục đánh máy, còn tôi nghiên cứu tài liệu, một lúc sau, tôi bỗng thấy như có ai nhìn mình, ngược mặt lên thấy anh đang chăm chú nhìn tôi. Tôi xấu hổ, cúi gằm mặt xuống, anh cười cười rồi quay mặt đi..Bỗng dưng tôi lại thấy hạnh phúc, như những cảm giác rung động của các cô cậu học trò cấp 3. Làm xong việc sớm hơn dự định, tôi định trở về nhà, đột nhiên anh kéo tay tôi lại:

- Hôm nay em ở lại đây cùng anh được không? Anh không muốn về nhà, cũng không muốn một mình ở đây.

- Anh sao thế?

- Về nhà, Ly lại cầu xin anh tha thứ, anh không chịu được về mặt của cô ta..

Tôi định từ chối, nhưng nghĩ lại, dù sao tôi cũng từng là con đĩ vô si, ở cạnh đàn ông khác còn được tại sao phải từ chối anh. Tôi gật đầu. Anh mỉm cười, chạy đi lấy hai ly rượu, báo muốn uống cùng tôi một chút.

Dưới ánh đèn chum lấp lánh, những ly rượu sáng sấp như pha lê, tôi khẽ nhìn anh, khuôn mặt u ám tháng trước, nay bỗng như ánh nắng mặt trời rực rỡ đến vô cùng. Tôi lẳng ngời suy nghĩ, tháng trước anh còn cùng tôi bắt gặp vợ anh lẳng nhẳng, tháng trước tôi còn là con đĩ, tháng trước, tôi còn đang chìm đắm trong con đường mù mịt u tối, thế rồi, giờ đây lại khác. Mọi chuyện đến nhanh, khiến giờ đây nghĩ lại tôi vẫn sợ đó là một cơn mơ. Quá đột ngột, quá hạnh phúc, quá may mắn, khiến bản thân tôi không tài nào không hoài nghi được. mặc dù tôi biết, tôi luôn chăm chỉ học hành, nên mới có thể có được ngày hôm nay, nhưng ánh anh bởi quá khứ làm đi, vẫn khiến tôi tự ti vô cùng. Tôi sợ rằng tôi không xứng với điều này, tôi sợ rằng cơn mơ này cũng như bong bóng, chỉ cần chạm nhẹ là vỡ tan. Uống vài ly rượu, anh kể cho tôi rất nhiều chuyện, kể cho tôi những nỗ lực của anh, kể cho những sóng gió cuộc đời, kể cho tôi về Ly. Anh đã từng yêu chị ta, yêu đến chết đi sống lại, yêu đến hy sinh cả bản thân, yêu đến ngu xuẩn, đến mức chị ta sai anh vẫn cầu xin chị ta trở về. Cho đến một ngày, anh mệt mỏi, anh muốn buông tay, chị ta lại cầu xin anh, anh mềm lòng tha thứ, nhưng rồi chị ta lại phản bội anh. Anh từng đau đớn, từng hận thù, nhưng rồi, quá mệt mỏi, chẳng còn muốn tiếp tục. Anh im lặng, mặc kệ chị ta, sau đó tìm dự án mới, để ly hôn chị ta mà không ảnh hưởng đến công ty. Tôi xót xa vô cùng, một người đàn ông, ắt hẳn phải yêu đến vô tận, mới có thể tha thứ cho con đàn bà lẳng lơ, anh hẳn đã có thời gian rất đau. Tôi muốn giúp anh, tôi muốn cùng anh vượt qua những chống

chênh cuộc đời, chỉ có điều, tôi cũng là một con đi. Tôi uống ực chén rượu trên tay, đầu óc bỗng trống rỗng vô định, tôi thấy anh ôm tôi vào phòng, vuốt những sợi tóc tơ mềm trên mặt tôi, kéo chân và rồi đi ra khỏi phòng. Tôi muốn gọi anh lại, nhưng không thể..

Nửa đêm, tôi đang ngủ, bỗng dưng thấy cửa phòng mở ra. Tôi giật mình, nhìn ra cửa bỗng dưng thấy ông ta, tôi sợ hãi, ông ta giò này ở trong tù cơ mà, tôi bỗng muốn hét lên nhưng không thể mở mồm, ông ta chạy vào, kéo chân lên, tôi khóc lóc van xin, nhưng ông ta mặc kệ, túm tóc tôi kéo vào nhà vệ sinh, tôi gầy gù nhưng không ăn thua, ông ta to lớn hơn tôi rất nhiều. Tôi gào lên gọi mẹ, nhưng xung quanh trống rỗng. Ông ta đập tôi vài phát, sau đó xé tan quần áo của tôi, nước mắt tôi cứ chảy dài, chẳng thể kêu ai, đành im lặng mặc kệ số phận, ông ta như con thú, lao vào tôi, những ngón tay bẩn thỉu bấu chặt vào ngực, rồi như điên dại, kéo chân tôi ấn thứ ghê tởm của ông ta vào, tôi đau đớn, hét lên liền bị ông ta dùng cùi trỏ đâm thẳng vào mồm. Máu mồm tanh tươi, lan toả khắp mặt, rồi chảy xuống cả cổ, tôi gào lên.

Nhưng không có giúp tôi cả, ông ta bịt mồm tôi, máu vẫn chảy, tôi lại tiếp tục gầy gù, tôi không thể chết thế này, bên dưới tôi đau nhói, tôi nhìn xuống dưới, máu chảy khắp chân tôi. Ông ta mặc kệ, vẫn cứ tiếp tục. Tôi thấy mệt, tôi muốn ngủ, nhưng không được, tôi phải sống, tôi không thể chết được, tôi mà chết mẹ tôi sẽ rất đau lòng. Nước mắt tôi cứ thế tuôn ra, ông ta bỏ tay khỏi miệng tôi, đôi bàn tay như nhóp máu tiếp tục kéo chân tôi ra thêm, ông ta vẫn không thoả mãn. Tôi gào lên:

- Mẹ ơi cứu con...

Bỗng dưng có ai đó đập vào tôi, tôi mờ mắt, khuôn mặt nhoe nhoẹt nước mắt, là anh, anh đến cứu tôi sao. Tôi nhào dậy, ôm chặt anh khóc nức nở.. Anh dịu dàng ôm vai tôi.

- Sao thế? Em mơ thấy ác mộng à?

Advertisement / Quảng cáo

Tôi chợt bình tĩnh, hoá ra là mơ thôi. Tôi xấu hổ lau nước mắt, lau rồi tôi lại mơ giấc mơ rõ ràng đến thế. Anh nhìn tôi, ánh mắt thương cảm vô cùng, tôi lạc giọng nói:

- Vâng, em mơ thấy ác mộng thôi.

- Em mơ thấy gì vậy? Anh vào thấy em đang khóc, rồi kêu cứu

- Không có gì đâu anh..

- Ừm, thế ngoan, ngủ đi, anh ngồi đây canh cho em ngủ.

Tay anh nắm chặt tay tôi, bỗng chốc tôi thấy thế giới trở nên nhỏ bé vô cùng, tôi không sợ gì nữa, cứ nắm chặt tay anh ngủ ngon lành..

Sáng hôm sau tôi dậy, thấy anh thay sẵn quần áo. Anh bảo anh đưa tôi về thay quần áo rồi chờ đi học luôn..Tôi ngoan ngoãn nghe theo lời anh, về đến nhà tôi tắm qua loa thay vội quần áo rồi chạy xuống. Anh đưa tôi đến trường rồi cũng đi làm luôn.

Buổi tối tôi lại đến nhà anh, công việc dạo này khá suôn sẻ, có thể chỉ trong vòng vài tuần nữa có thể thực hiện dự án.

Tôi ngồi đánh máy, ghi chép lại thống kê tài liệu, bỗng thấy hơi thờ ảm áp phả vào tai, giật mình quay lại, thấy anh đang cúi gập người nhìn vào màn hình máy tính, khoảng cách của anh và tôi gần đến nỗi tôi nhìn thấy từng đường nét ngũ quan trên mặt anh. Tôi bỗng đỏ mặt, tim đập nhanh hơn, anh cũng có chút bối rối, liền quay mặt đi.

Tôi lấy quyền tài liệu, ghi chép lại một số điều để che giấu đi sự lúng túng của mình..

Tôi và anh, bỗng dưng như những kẻ mới lần đầu rung động..

Những ngày hôm sau, anh có những hành động thân mật với tôi hơn, lúc thì vuốt tóc tôi, lúc lại nhìn tôi đắm đuối, có những lúc anh bỗng như vô tình, chạm nhẹ vào tôi. Tôi chỉ mong những giây phút ấy, có thể ngưng lại.

Có đôi lần, anh lại mua cho tôi vài món quà, thi thoảng là bộ quần áo, thi thoảng là đôi giày, thi thoảng là chiếc cặp tóc. Tôi chợt thấy như chúng tôi đang yêu nhau. Chỉ là anh chưa hề nói với tôi điều đó khi ấy tôi mong dự án này có thể kéo dài thêm chút nữa.

Nhưng rồi, dự án cũng phải hoàn thành, hôm anh gửi lên tổng công ty, bố anh và hội đồng quản trị đều vô cùng ngạc nhiên, và vui mừng. Họ không ngờ có một nó sáng tạo đến như vậy, liền duyệt luôn. Hôm đó, anh gọi cho tôi, giọng rất vui mừng. Sau đó anh báo sếp tới anh sẽ rất bận, vì làm thủ tục ly hôn với Ly, cũng như cùng công ty thực thi dự án. Tôi không nói gì, lòng vui buồn hỗn độn..

Từ hôm anh nói, cho đến hôm nay, là gần nửa tháng. Gần nửa tháng anh không gặp tôi, cũng không liên lạc với tôi, tôi bỗng nhớ anh đến cồn cào ruột gan, tiền chi phí chữa bệnh cho mẹ tôi, cũng là do nhân viên của anh mang tới. Tôi bỗng lo sợ, tôi luôn thấy bất an trong lòng, cảm giác như anh đang đi xa tôi. Nhưng rồi, tôi thấy bản thân thật đáng cười, rõ ràng, anh chưa bao giờ nói yêu tôi, những hành động của anh chẳng nói nên được điều gì cả. là tự tôi đa tình mà thôi. Tôi vẫn đi học đều đặn, có điều không lên bar nữa, tôi có thời gian bên cạnh em trai và mẹ hơn. Nhưng tôi vẫn cảm thấy trống trải vô cùng. Tôi cũng thử gọi anh vài lần nhưng không được, nếu như anh thể hiện cho tôi biết, anh cũng yêu tôi, chắc chắn tôi sẽ làm tất cả để được bên anh, nhưng anh mất tích nửa tháng nay, khiến tôi sợ rằng, tất cả mọi chuyện đều do tôi ảo tưởng ra. Nỗi nhớ anh càng ngày càng lớn, tôi cứ tự ru mình bằng những hành động đáng yêu của anh trong quá khứ..

Một buổi chiều tôi ngồi trong viện, bỗng dưng Thành xuất hiện, gọi tôi ra:

- Chì, anh có chút chuyện muốn hỏi em.

- Anh nói đi

- Anh xin lỗi, vì thời gian trước có nói nặng lời với em, sau khi nghĩ lại, anh rất hối hận

- Nếu chuyện anh nói là chuyện này thì không sao đâu, em không để bụng đâu

- Không, anh có chuyện muốn hỏi.

- Vậy anh nói đi

- Em quen Lâm sao?

Tòu ngạc nhiên, nhưng rồi nghĩ lại, anh ta từng là tình nhân của Ly cơ mà, tôi gật đầu.

Anh ta trầm ngâm:

- Em biết chuyện của vợ chồng họ không?

Tôi lắc đầu nói

- Em không, chuyện gia đình họ liên quan gì đến em?

- Anh nghe Ly nói, Lâm chia tay cô ấy vì em?

- Vì em sao?

- Ừm nếu là như vậy, anh nghĩ em nên dừng lại, đừng phá hoại hạnh phúc của gia đình người khác

Tôi bật cười:

- Chứ không phải anh Lâm chia tay chị ta vì chị ta lăng loàn sao? Chẳng phải chị ta từng ngủ với rất nhiều đàn ông trong đó có anh sao?

Mặt anh ta bỗng chốc tái mét, có thể anh ta đang không ngờ tới. Anh ta lùi lại một bước, rồi lấy lại bình thản

- Sao em nói vậy?

- Tôi biết mọi chuyện rồi, đừng giả vờ nữa, tôi không hiểu sao đến giờ phút này anh vẫn bênh chị ta được, đồ ng...

Nói xong tôi bỏ đi, bỏ lại khuôn mặt bàng hoàng của Thành phía sau. Tôi vào phòng bệnh, bế em trai về nhà, lòng chợt dấy lên nghi ngờ, tại sao Ly lại biết tôi và anh có gì đó,chẳng lẽ chị ta theo dõi chúng tôi?

Mà tôi và anh vốn dĩ đâu có gì, chẳng lẽ chị ta đủ thông minh để biết trước tương lai sao? Tôi bỗng bất an, Chẳng biết run rủi thế nào, mà gần về đến ngõ, tôi gặp chị ta. Chị ta đứng đó, như chờ đợi tôi, tôi ôm em trai vào lòng, như sợ chị ta sẽ làm gì nó. Chị ta lên tiếng trước:

- Em có rảnh không, chị muốn nói chuyện với em.

Tôi nhìn chị ta, rồi nói:

- Chị chờ tôi, tôi mang thẳng bé về nhà đã,

Advertisement / Quảng cáo

Chị ta gật đầu, bảo chị ta chờ ở chỗ này luôn.

Tôi quay đầu, mang thẳng bé về gửi bà Hoa, sau đó, đi ra ngõ, chị ta vẫn đứng đó. Chị ta bảo tôi lên xe, rồi chờ tôi đến một quán cf. Tôi quan sát chị ta, hình như chị ta có chút tiều tụy, chị ta lên tiếng trước:

- Hôm nay chị gọi em ra đây, chắc em cũng hiểu chị có chuyện gì muốn nói

- Tôi không hiểu

- Em đừng giả vờ, chị biết em và anh Lâm thời gian này luôn bên nhau, em còn giúp anh ấy làm dự án, chính vì dự án đó, mà anh ấy đã ly hôn chị.

- Điều do liên quan gì đến tôi?

- Chính em là người đứng sau sự giục, anh Lâm vốn dĩ rất yêu chị, nhưng từ khi gặp em, anh ấy rất lạnh nhạt, nhiều khi chị thấy anh ấy còn ngắm ảnh em rất lâu trên điện thoại

Tôi cười nhạt

- Thế thì lỗi do tôi sao

Chị ta mím chặt môi như để che giấu đi sự tức giận

- Nếu em không xuất hiện, anh ấy sẽ không ly hôn chị.

- Thế chứ không phải do chị quá lăng loàn sao?

Chị ta đỏ mặt, khuôn mặt bỗng tức giận vô cùng

- Chị lăng loàn hay không cũng không đến một con đĩ như em nói.

- Ô, hoá ra là thế, chứ không phải chị ngay cả tư cách của một con đĩ cũng không có sao? Chị còn chẳng đáng giá bằng tôi,,

Hai bàn tay chị ta đan chặt vào nhau. Những ngón tay thon dài, bộ móng tay được chăm chút kỹ lưỡng. Tôi iếc nhìn, bỗng thấy khinh bỉ con người này đến tận cùng, nói tiếp

- Nói thật, chị hơn tôi là ở hoàn cảnh gia đình, còn lại mọi thứ, chị có gì mà tự hào, nhân cách rề rách, bề ngoài hào nhoáng thật đấy, chị cũng như tôi mà thôi, ngủ với vô số kẻ đàn ông, có điều tôi ngủ là để kiếm tiền, còn chị là con đĩ thực sự, tôi buồn thay cho anh Lâm, sao lại yêu loại người như chị. Chị ta đứng phắt dậy, vẻ tức giận lộ rõ ra bên ngoài, chị ta túm tóc tôi, kéo ra khỏi quán cf, tôi mặc kệ cho chị ta thích làm gì thì làm, bởi phía bên kia đường, tôi vừa nhìn thấy Lâm đang đứng đó.

Tôi thoáng chút vui mừng, cứ hành hạ tôi đi, chị ta kéo tôi ra xe ô tô, rồi tát thẳng tôi hai cái, tôi bắt đầu loạng choạng, nhưng vẫn mặc kệ. Chị ta giơ tay, định vung tay nhưng bỗng dừng lại. Anh cầm tay chị ta, chị ta kinh ngạc quay sang, anh quát lên

- Cô đang làm cái chết tiệt gì thế này?

Chị ta nhìn anh, rồi nhìn tôi, giọng nhỏ lại

- Em định dạy cô ta một bài học

- Cô mới là người cần được dạy dỗ ấy

Nói xong, anh chạy lại, đỡ tôi dậy,

- Em không sao chứ?

- Em không sao, chỉ là em không biết tại sao bị đánh thôi,

- Em chẳng làm gì sai cả, là cô ta không ra gì, anh xin lỗi..

Tôi ngược nhìn anh, rồi nói

- Chắc tại em đáng bị khinh rẻ..

Anh ôm tôi, giọng trầm ấm dịu dàng

- Em không có gì đáng khinh, em là cô gái đáng được trân trọng nhất, là cô gái đáng yêu nhất, kẻ đáng khinh là cô ta..

Tôi iếc mắt nhìn chị ta, chị ta bỗng như con thú, lao vào đánh tôi, anh tức giận, kéo tay chị ta, chị ta bắt đầu chửi rủa, một vài người đứng lại xem, anh vung tay tát chị ta một cái, rồi cúi xuống bế thốc tôi và sai bước đi. Tôi quay lại nhìn chị ta, có lẽ, chị ta vẫn còn đang bàng hoàng với cái tát vừa này. Tôi ngược lên nhìn anh, hôm nay, bị đánh thật đáng. Anh bế tôi lên xe, rồi chở thẳng về nhà, sau đó lấy khăn mặt lau mặt cho tôi, vuốt ve mấy sợi tóc lo thơ trên mặt tôi. Tôi im lặng, bỗng muốn ôm anh vô cùng, tôi nhớ anh, rồi bỗng dưng bật khóc. Anh bối rối, ôm tôi, dịu dàng nói

- Anh xin lỗi, tất cả là tại anh

Tôi không nói gì, mặc kệ cứ để cảm xúc tuôn ra, hôm nay, tôi muốn được yêu chiều. Anh cất giọng trầm ấm

- Dự án anh hoàn thành rồi, cũng hoàn tất thủ tục ly hôn với cô ta, hôm nay nếu không phải anh định tìm em, có lẽ cô ta..

Tôi mím cười nhìn anh, hoá ra bấy lâu nay anh bận rộn đến như vậy,tôi bảo anh tôi muốn tắm vì nhiều mồ hôi quá. Anh mỉm cười, lấy cho tôi chiếc áo sơ mi dài của anh, rồi đưa tôi. Tôi hơi xấu hổ nhưng nhận lấy, rồi đi tắm. Tắm xong tôi bỗng thấy người tinh táo hơn rất nhiều. ra thấy anh đang đứng bên bệ cửa sổ, tay cầm cốc rượu, anh quay lại, nhìn tôi, bỗng có chút bối rối rồi khẽ gọi tôi lại, đưa cho tôi cốc rượu để trên bàn. Tôi đón lấy, anh nhẹ nhàng nói

- Em còn đau không?

- Em không, em không sao đâu, nhưng sao anh lại tát chị Ly, dù sao..

- Anh chưa bao giờ đánh đàn bà, nhất là không hề muốn đánh cô ta, nhưng anh không chịu đựng được khi thấy em bị cô ta hành hạ như vậy, mà cô ta cũng xứng đáng bị đánh

tôi nhìn anh, chợt xúc động vô cùng, hoá ra anh vì tôi mà đánh chị ta. Anh nâng chén rượu, tôi nhìn anh, tò mò hỏi

- Sao dạo này anh mất tích đi đâu vậy?

- Anh bận hoàn thành nốt dự án, với ly hôn với Ly, sao vậy? em nhớ anh sao?

Tôi đỏ mặt, găt đầu

Anh mỉm cười nhìn tôi, bỗng dưng tôi thấy như cả một bầu trời yêu thương trong mắt anh,

- Anh cũng nhớ em lắm, nên hôm nay mới đến tìm em, thật sự, anh cũng không hiểu sao, anh lại nhớ em, những ngày xa em, anh chợt thấy trống rỗng vô cùng. Anh nhớ lần đầu gặp em ở bệnh viện, nhớ đến mấy lần gặp em ở quán bar, rồi nhớ em luôn bên anh lúc anh cần, cho đến lúc làm dự án, chẳng hiểu sao anh bỗng muốn gần em hơn. Anh không biết, người ta bảo tình cảm phải phát triển như thế nào, nhưng có lẽ, anh ấn tượng với em ngay từ lần trong bệnh viện, hoặc có thể lúc đó, anh và Ly đã rạn nứt quá rồi, nên bỗng nhiên thấy em, anh lại cảm thấy có chút rung động trong lòng. Dần dần, anh phát hiện ra, em cực kỳ thông minh và thú vị, đến nỗi, tình cảm của anh thay đổi từ lúc nào chẳng biết..

- Là anh, nhớ em sao?

Anh găt đầu, tỏ ý đồng ý, tôi chợt thấy có niềm vui len lỏi trong tim, anh kéo tay tôi, thì thầm

- Anh nhận ra, hình như mình thích em mất rồi,,

- Hình như thôi sao- Tôi nũng nịu

- Là anh thích em, anh thật sự thích em,

Hơi thở anh bỗng ấm áp lạ thương, mùi rượu thơm nồng khiến anh hấp dẫn lạ lùng. Anh nâng cằm tôi, khoảng cách gần đến nỗi tôi có thể nghe được cả hơi thở của anh, anh đặt lênmôi tôi một nụ hôn, nhẹ nhàng mà cuồng si. Tôi bỗng như ma mị, bầu chặt cổ anh, hôn anh say đắm. Chúng tôi cứ thế hôn nhau, rồi anh thì thầm vào tai tôi

- Làm người yêu anh nhé

Tôi như bất ngờ với đề nghị này, rõ ràng, tôi mong mỏi là thế, nhưng lại thấy nó quá nhanh, tôi bỗng sẽ sợ, ngập ngừng nói

- Nhưng em chỉ là..

- Em là cô gái đáng yêu thông minh nhất anh từng gặp, xin em cho mình cơ hội, em thông minh như vậy, chắc hẳn phải biết tự tìm hạnh phúc cho mình chứ..

- Anh không cảm thấy xấu hổ khi yêu em sao?

- Không hề, anh còn tự hào về em, trước kia anh không quan tâm, quan trọng là sau này..

Tôi im lặng, lòng hơi rối, nhưng rồi, tôi bắt đầu suy nghĩ tại sao không cho bản thân một cơ hội? tại sao phải lần tăn điều gì, tôi thích anh nhiều như vậy cơ mà, hạnh phúc của mình, đến bản thân còn không nắm giữ được thì mong chờ gì ai đến giúp, tôi cũng muốn chính bản thân mang lại hạnh phúc cho anh. Tôi găt đầu, anh ôm tôi, cười như một đứa trẻ. Chúng tôi bắt đầu trở thành người yêu, những ngày sau đó, tôi và anh cứ chìm đắm trong tình yêu, hằng ngày, anh đều đón tôi đi ăn, mua cho tôi vài món quà. Tình yêu của anh rất nhẹ nhàng trong sáng, và rất thuần khiết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Anh Mới Chính Là Một Con Đĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 4

Một tuần sau, anh gọi cho tôi, bảo hôm nay dự án của anh được ký hợp đồng, công ty nhận được gói thầu rất lớn, nên muốn đi ăn cùng tôi để chúc mừng. Tôi mỉm cười, thay bộ quần áo, rồi đi cùng anh. Chúng tôi đến một nhà hàng, anh bảo sáng anh chúc mừng cùng công ty rồi, nhưng đây là công sức của cả tôi nên muốn chúc mừng cùng tôi. Chúng tôi cùng nâng ly rượu chúc mừng thành tựu, cũng như chúc mừng tình yêu của chúng tôi. Uống một lúc, tôi bắt đầu cảm thấy chũech choáng, anh có lẽ cũng khá một tử sáng nên hỏi tôi muốn về không? Tôi găt đầu đồng ý. Anh ôm chặt tôi để khỏi gió rồi đẩy tôi vào xe, lái xe thẳng một mạch về nhà anh.. Tôi ngạc nhiên hỏi, tại sao hôm nay không đưa tôi về, anh chỉ nói là muốn được bên tôi hôm nay..Tôi không nói gì, chỉ mỉm cười..

Đến nhà, anh đi tắm, tôi cũng vào phòng bên cạnh tắm, vì nếu không tắm sẽ k ngủ được..

Tắm xong ra ngoài, tôi thấy anh khoác chiếc khăn tắm hồ hững trên người, bỗng thấy xấu hổ vô cùng. Nhưng rồi tôi thì thầm nghĩ, mình đã ngủ với không biết bao nhiêu đàn ông, thì xấu hổ gì cơ chứ. Tôi bước ra, anh hỏi tôi muốn uống chút nước ép k, tôi găt đầu. Anh đi lấy chút nước ép cho tôi, chúng tôi ngồi trên ghế sofa, tựa vào nhau. Anh cất giọng

- Hôm nay em đẹp lắm

- Thế mọi ngày không đẹp ả?

- Vẫn đẹp mà, nhưng hôm nay đẹp hơn,

Tôi cười,

- Anh khéo nịnh quá

- Anh đâu có nịnh người yêu anh xinh đẹp, thông minh thế này, anh chỉ sợ nhiều người tranh mất

Tôi bỗng xúc động vô cùng, anh chưa bao giờ khiến tôi xấu hổ về quá khứ, anh luôn làm tôi cảm thấy tôi xứng đáng với hạnh phúc này, tôi quay sang nhìn anh. Anh nắm chặt tay tôi, hôn lên môi tôi, rồi bắt đầu cời từng nút áo trên người tôi, chẳng hiểu sao, ngủ với rất nhiều người rồi, tôi lại thấy bối rối với anh lúc này, anh dịu dàng hôn lên vai tôi, rồi hôn xuống dưới, tôi cũng hoà nhịp theo anh, thờ hồn hển. Bỗng dưng anh dừng lại đột ngột, khiến tôi có chút hụt hẫng.

Anh tròn mắt nhìn tôi, sao đó lại nhìn xuống ngực tôi, rồi lại nhìn tôi. Tôi lo lắng, không hiểu mình có gì khiến anh không hài lòng. Bỗng dưng anh nói

- Em, sao em lại có chiếc vòng cổ này

Tôi giật mình, lấy tay nắm chặt mặt đá của vòng, chợt có chút hoảng hốt, tôi đang nghĩ sẽ nói thế nào, anh bỗng nhào người vào người tôi, rồi chợt ồ lên

- Em có phải chiếc vòng cổ này em được tặng không?

Tôi im lặng, anh lại nói tiếp

- Em có phải cô gái năm 18 tuổi... Bảo sao anh nhìn em vô cùng quen thuộc, chỉ có điều, anh không tài nào nhận ra...Thật sự, em là cô gái đó sao? Thật sự là em sao??

Tôi nhìn anh, bỗng dưng cảm xúc như ủa về, tại sao tôi lại không nghĩ đến lúc sẽ nhận ra tôi như thế này nhỉ, hay tôi quên đi rằng, tôi muốn anh nhận ra tôi biết bao. Đột nhiên có giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt tôi, anh bất chợt sưng người, rồi ôm tôi vào lòng

- Là em sao? Là em thật sao? Anh đã từng đi tìm em rất nhiều, nhưng vì anh không biết mặt em, anh hỏi người ta cũng nói em muốn giữ bí mật, thật sự, anh đã muốn đi tìm em, hỏi xem cuộc sống của em như thế nào rồi, nhưng rồi đều vô vọng, không ngờ, gặp lại em lại như thế này..Tại sao tôi không nghĩ ra nhỉ, hồi đó mẹ em bệnh....

Anh ngập ngừng, tôi bỗng dưng oà khóc như một đứa trẻ

Năm 18 tuổi, mẹ tôi bắt đầu phát bệnh, nhưng cả nhà, chỉ có duy nhất chiếc ti vi cũ đáng giá, tôi như bắt lực giữa cuộc đời. Tôi bắt đầu rao bán thân trên một diễn đàn mạng, rồi bắt đầu có người vào, hỏi tôi. Đó là người môi giới giữa tôi và anh, anh ta bảo anh là một người nhà giàu, muốn ngủ với một cô gái còn trinh, tôi chẳng biết nghĩ gì tặc lười đánh liều, đồng ý. Hôm tôi gặp anh, tôi sợ rằng mình sẽ bị ám ảnh bởi khuôn mặt anh, tôi không muốn biết khuôn mặt ấy, tôi sợ rằng anh sẽ xấu xa như một tên ác quỷ, hay tôi sợ rằng kẻ đó lại giống một ai đó, khiến tôi ám ảnh suốt đời, nên chỉ có một đề nghị duy nhất, là tắt đèn tối om. Ban đầu, anh không đồng ý, nhưng về sau, tên quản lý không biết nói gì mà anh lại găt đầu.

Hôm đó, khi tôi ngồi trên giường của một nhà nghỉ, xung quanh tôi om, tôi thật sự rất mệt mỏi, đến nỗi ngủ quên lúc nào chẳng hay. Bỗng dưng tôi nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc của con ác mộng, ông ta túm tóc tôi, kéo tôi vào nhà vệ sinh, những kí ức kinh hoàng khiến tôi đau đớn sợ hãi, tôi bỗng ồ khóc. Chợt tôi thấy tiếng mở cửa, anh lần mò bước vào, thấy tôi khóc nức nở, anh như bàng hoàng, bối rối đứng yên đó một hồi. Sau đó anh nhẹ nhàng lại giường, lúc này mắt anh đã quen với bóng tối, anh nhìn thấy tôi lơ mơ ngồi góc giường, chợt anh lại gần tôi, kéo đầu tôi, cho tôi dựa vào vai anh.. Đột nhiên, tôi không còn sợ hãi, mùi thơm trên cơ thể anh quyền rũ đến kỳ, bỗng dưng anh hỏi tôi

- Sao em lại khóc

Giọng trầm ấm đặc biệt, khiến tôi bỗng cảm thấy được che chở, tôi nói giọng nhỏ đến mức chính tôi còn không biết mình nghe rõ không

- Em sợ

- em sợ tôi sao?

Tôi bỗng lại lần nữa khóc nức lên

- Em sợ ông ta

- Ông ta là ai?

- Ông ta là bố em?

- Sao em lại bố em?

Tôi nấc lên từng tiếng,tôi không biết nói thế nào, tôi bỗng quý xuống,

- Em xin anh, thật ra em không còn trinh, nhưng thật sự em rất cần tiền, em thật sự rất cần tiền, nếu không mẹ em sẽ chết mất. Em không thể mất mẹ được. em cầu xin anh, hãy giúp em.

Bỗng dưng anh xoa vai tôi, kéo tôi vào lòng

- Em nói cho tôi biết, bố em làm gì em, sao em lại cần tiền, tôi sẽ cho em, chỉ cần em nói cho tôi biết, nguyên nhân thật sự

Giọng nói anh dịu dàng, như thổi miền tôi, một cô gái, mới qua tuổi 17, bắt đầu tuổi 18 ngỡ ngò dù trải qua đau đớn thế nào, cuối cùng nếu có kẻ bên cạnh an ủi, cũng vì thế mà nói ra mọi chuyện. Tôi nói trong tiếng nấc

- Lúc em 15 tuổi, ông ta đi chơi về, bàn tay vẫn dính dầu mỡ bẩn thỉu. Lúc đó em đang nằm ngủ, mẹ em đi cắt rau về cho lợn ăn, bỗng thấy đầu đau nhức, mờ mắt ra thấy ông ta túm tóc em, em đau đớn, hỏi ông ta làm gì thế, nhưng ông ta không nói. Rồi.. ông ta kéo em vào nhà vệ sinh, còi hết quần áo,.. Em khóc cầu xin ông ta tha, nhưng ông ta càng mạnh bạo, còn đập thẳng vào mặt em, đánh em đến chảy máu mồm,.. Ông ta. Ông ta hiếp dâm em, đau đến nỗi em rách cả.. Đau đến nỗi em ngất đi, lúc mẹ em về thấy thế liền đem e vào viện, sau đợt đó, em luôn bị ám ảnh, mẹ em kiện ông ta. Vì trước nay mẹ em không hề yêu ông ta, nhưng vì lý có con với ông ta, nên mẹ em lấy. Nhưng...Nhưng mà ông ta lại làm thế với em.. Sau đó em và mẹ bị cả nhà nội đuổi đi vì dâm kiện ông ta. Suốt một thời gian dài, mẹ em luôn bên em chăm sóc cho em. Nếu, nếu anh không tin, em có thể đưa cho anh giấy ở bệnh viện, chỉ cần..

Anh bỗng ôm tôi vào lòng, có vài giọt nước mắt nóng hổi chảy lên vai tôi. Tôi giặt mình, lau nước mắt hỏi lại anh

- Sao anh lại khóc

- Anh vốn dĩ nghĩ anh là người đáng thương nhất thế gian rồi, hoá ra không phải, em thật đáng thương...

Tôi bỗng ngạc nhiên, ngấy ngớ hỏi,

- Anh bị sao vậy

- Hôm trước, anh phát hiện ra, người anh yêu, cũng là vợ tương lai của anh phản bội anh, anh cứ nghĩ cả đời này chỉ yêu cô ấy.

Nói xong anh lần mò, lấy chiếc hộp trong túi quần, đưa cho tôi

- Dù sao cô ấy cũng không cần nữa, anh tặng em, mong rằng em sẽ trân trọng nó

Tôi nhận lấy, cảm ơn anh, cả đếm đó, anh chỉ làm tình với tôi đúng một lần, sau đó, anh bỏ tôi, phai mạnh mẽ lên,sống vượt qua những chồng agai cuộc đời..Tôi cứ nép vào vòng tay anh ngủ. đến lúc gần sáng, tôi tỉnh dậy, thấy anh vẫn ngủ say, Tôi cầm chiếc điện thoại, bật lên, soi mặt anh Bỗng tôi há hốc mồm, đó là đàn anh nổi tiếng của trường tôi. Tôi vẫn không thể tin nổi, chính vì vậy sau khi tôi nghe được cuộc hội thoại của Thành và Ly, xấu chuối lại sự việc, mới thấy chị ta lằng lẩn. Nếu không dù tôi nghe được như vậy, cũng vẫn không tin chị ta như thế. Tôi im lặng, giấu anh thật kỹ, ghi nhớ thật sâu trong lòng, rồi lấy tiền anh để sẵn phong bì, và ra đi.

Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn ghi nhớ kỷ ức đó,

**

Bất chợt, anh ôm tôi vào lòng, tôi cũng như chú mèo nhỏ, nép vào anh..

Bỗng dưng anh lên tiếng

- Thật sự anh không tin nổi, cô gái năm ấy khiến anh say nắng, nhưng em đến như một cơn gió khiến anh không tài nào tìm được. Hoá ra là em luôn bên cạnh anh..Học cùng trường với anh...

Rồi như sực tỉnh, anh liền hỏi

- Anh nhớ em có em trai, nhưng thằng bé đó, rất giống anh, thật sự có khi nào..

Tôi người đôi mắt ướt đầm nhìn anh, gật đầu khẳng định

Anh bỗng đẩy tôi ra, rồi nhảy lên như kẻ điên,

- Hoá ra anh đã có con lớn như vậy rồi sao, thật sự sao, anh muốn gặp nó quá.

Tôi lắc đầu bảo anh

- Thật sự, mọi người đều nghĩ nó là em em, bởi lúc em có thai, mẹ luôn giấu kín, lúc đó mặc dù bệnh tật, nhưng mẹ lại luôn chăm sóc em, hai mẹ con tìm một khu hẻo lánh ở, đến lúc em sinh con, vì sợ dị nghị, mà mẹ nhận đó là con mình,..Bây giờ thằng bé nó vẫn nghĩ em là chị nó, mình phải từ từ để nó chấp nhận

Anh cười ha ha

- Thật sự bây giờ anh vẫn không tin nổi, hoá ra mình có duyên đến vậy, không sao, từ từ nó sẽ quen. Thật sự là anh vẫn không tin được, anh làm sao thế này, anh k tin được, bất ngờ quá...

Sau đó anh cứ ôm tôi, hôn tôi, chúng tôi như lao vào nhau, mất mấy ngày, anh mới quen với sự thật này, và tin vào nó. Những ngày sau đó, anh luôn đến nhà tôi, tôi cũng đón thằng bé về nhà, vì thời gian đó, tôi hoàn thành xong đồ án tốt nghiệp, nên rất rảnh rỗi. Tôi nói với mẹ tôi mọi chuyện. ban đầu bà cũng k tin nổi, sau khi anh đến, bà nhìn thằng bé với anh quá giống nhau, nên bắt đầu tin. Khuôn mặt nhăn nhoe của bà như ánh lên niềm vui. Thằng bé ban đầu, không chịu gọi tôi là mẹ, anh là bố, nhưng rồi, rất lâu sau, nó cũng bắt đầu quen.Anh và tôi đã phải tốn rất nhiều thời gian, rất nhiều công sức. Chúng tôi thường phải đưa nó đi chơi 3 người, mẹ tôi cũng tác động rất nhiều.

Nhiều khi nó còn hỏi tôi

- Tại sao chị Chi đẻ ra em, mà lại để em gọi mẹ là mẹ, bây giờ lại bảo em gọi chị là mẹ

Tôi chỉ biết cười ngầy ngớ, giải thích cho nó mãi, anh thường xuyên đưa tôi và nó đi du lịch để nó hiểu hơn,

Mỗi ngày anh đều đến nhà tôi ăn cơm, ngày nào cũng thế, rồi bắt đầu tác động vào, mỗi ngày nó lại thay đổi thái độ hơn một chút,nấy tháng sau nó bắt đầu quen dần, tôi cũng xin vào công ty anh làm

Nhưng rồi, mọi sóng gió lại bắt đầu.

Một hôm, sau khi đi thăm mẹ, Thành lại gọi tôi ra nói chuyện

- Trước nay anh luôn nghĩ ngờ, be Huy là con em, nhưng em luôn từ chối, hoá ra là con của em và Lâm thật, cậu ta đạo này thường xuyên đến đây nhì.

Tôi bật cười

- Anh lại ghen hộ chị Ly ả?

- Anh không ghen hộ, anh chỉ cảm thấy bọn em làm tổn thương cô ấy

tôi lạnh nhạt nói

- Chính chị ta phản bội anh ấy trước, xong anh ấy mới ngủ với em, sau đó anh ấy tha lỗi và chị ta lại tiếp tục như vậy. Mà dù sao cũng k phải việc của anh. Anh là thằng đàn bà sao? Đó là việc của chúng tôi..

Anh ta im lặng, sau đó nói

- Thật ra không phải anh đàn bà, chỉ là anh rất yêu Ly, mặc dù anh biết cô ấy sai, cô ấy lằng nhằng, nhưng anh vẫn có chút không chịu đựng được. Nhưng thật sự anh rất quý em, không muốn làm em tổn thương. Ly, cô ấy định trả thù em.

tôi há hốc mồm

- Chị ấy trả thù tôi sao?

- Ừm, cô ấy hỏi anh rất nhiều về em, mặc dù anh yêu cô ấy, nhưng k hề nói ra, mấy tháng nay cô ấy như điên dại. . Anh, thật sự có chút đau lòng, anh chỉ nói trước với em thế thôi

Tôi nhìn anh ta, đúng thực anh ta k có ý gì xấu, chẳng qua là anh ta quá yêu Ly, mà nói tôi mấy lời khó nghe. Nhưng thực ra anh ta rất tốt, vẫn luôn muốn bảo vệ tôi, nhưng tôi lại thấy vẻ bất lực trong mắt anh ta, Tôi bắt đầu cảm thấy hoang mang. .Tôi sợ rằng, chị ta sẽ dùng quá khứ nhờ nhờ để uy hiếp tôi

Nhưng rồi tôi tức lữoi, Lâm cũng biết rồi, tôi sợ quái gì chị ta, Muốn chơi tôi, tôi sẵn sàng chơi lại.

Advertisement / Quảng cáo

Mấy ngày hôm sau, tôi vẫn đi làm bình thường, mọi chuyện cũng vẫn diễn ra bình thường.

Chẳng có gì đặc biệt..Tôi cười khẩy cho cái sự mà Thành bảo trả thù ấy..Nhưng rồi một buổi tối tôi đi làm về, bỗng dưng gặp Ly, ở ngõ. Lâu rồi tôi mới thấy mặt chị ta, vẫn xinh đẹp như thế gần như chẳng khác trước kia là mấy. Tôi cảm thấy chị ta thật đáng khâm phục..Chị ta thấy tôi, liền chạy đến, cười giả lả

- Chị, em đi làm về ả? Rảnh không? Chị muốn nói chuyện với em một chút?

- Tôi thì có chuyện gì mà cần nói với chị?

- Thì em cứ đi đi, xem có chuyện gì

Tôi cười nhạt

- Tôi chả cần phải biết chuyện gì

- Chẳng lẽ em không sợ mọi người biết về quá khứ của em sao?

Tôi chột dạ, chị ta đánh trúng tâm lý của tôi thật rồi. Tôi im lặng, rồi đồng ý theo chị ta đi..

Đến một quán cf cách xa nhà tôi, chị ta bảo tôi ngồi xuống, rồi lên tiếng

- Em từ bỏ Lâm đi.

- Tại sao?

- Tại vì em chỉ là con đĩ

- Vậy chị có tư cách gì nói tôi khi chị còn không bằng một con đĩ

Ánh mắt chị ta thoáng chút tức giận rồi lấy lại bình tĩnh

- nhưng chị có chứng cứ, chứng minh điều chị đang nói

Bỗng dưng tôi hoang mang, chị ta có thứ gì vậy? nhưng rồi tôi bình tĩnh lại, những thằng đàn ông ngủ với tôi trước kia, vốn dĩ không hề biết tôi làm đĩ, chỉ đơn giản ngủ như tình một đêm, chị ta nhìn tôi, không nói năng gì, lời trong túi ra một sấp ảnh, tôi ngồi ở vũ trường..

Tôi cười lớn

- Chị vài tấm ảnh này mà chị dọa tôi sao?

- tôi dọa có ư? Đây chỉ là bước đầu thôi,mọi người sẽ nghĩ sao, nếu cô ản chơi trác táng ở vũ trường..

- Ha ha. Thời buổi này, đi bar thì đâu có gì ngạc nhiên,

- Tôi nói rồi, đây chỉ là một phần rất nhỏ thôi, tôi còn nắm giữ rất nhiều bí mật của cô. Đây là cảnh cáo nhẹ, vì tôi không muốn làm to chuyện,

Tôi liếc mắt nhìn chị ta, xong quay đầu bỏ đi, thăm nghĩ chị ta thật điên rồ khi dọa tôi. Tôi trở về nhà, tuy có suy nghĩ một chút nhưng rồi gạt đi. Tối Lâm vẫn đến nhà tôi ăn cơm và ngủ lại.

Hôm sau chúng tôi vẫn đi làm như mọi ngày, nhưng rồi, điều tôi không đoán được đã đến. Ở công công ty có rất nhiều hình ảnh tôi ở vũ trường, rõ ràng khác với ảnh hôm qua chị ta đưa cho tôi, bởi những tấm ảnh này, không đơn giản là tôi chỉ ngồi ở đó. Mà là tôi lắc lư, trác táng với những kẻ đàn ông xung quanh, nhìn rất phản cảm. Tôi đỏ bừng mặt, những kẻ tò mò bỗng nhìn tôi bằng ánh mắt soi mói. Một cô gái mới tốt nghiệp ra trường đi làm, mà có vẻ số hình ảnh phản cảm ở vũ trường, họ nhìn tôi, nhìn Lâm. Lâm vô cùng tức giận, lao vào xé hết những tấm ảnh đó, rồi kéo tôi đi. Lúc vào đến công ty, những ánh mắt khó chịu kia vẫn nhìn vào tôi, tôi bắt đầu suy nghĩ lại, không thể thua chị ta một cách dễ dàng thế này. Vài tấm ảnh đi bar cùng Lâm khiến mọi người nghĩ tôi chơi bởi một chút thôi mà. Tôi bắt đầu đứng lại, gọi mọi người vào rồi nói

- Mọi người có thấy hình ảnh của em ở ngoài cửa công ty không? Anh Lâm gỡ hết xuống rồi, thật ra, đó là một dự án mà em và Anh Lâm đang định làm, về quản lý thị trường giải trí. Hôm đó em và anh ấy đến đó, anh ấy bảo em vào thư nhảy nhót như một cô gái chơi bởi, để anh ấy chụp lại và xem vấn đề mấu chốt là gì. Thật ra đây là dự án bí mật của anh ấy, vốn định không cho ai biết, vì làm xong mới đưa ra thực thi. Nhưng không hiểu sao có kẻ lại như muốn phá kế hoạch đó, lên lấy những bức ảnh này ra. Mọi người nếu không tin, em có thể gửi bản thảo dự án cho mọi người trong hôm nay, nhưng có điều, nếu mọi người đã đọc thì phải thực hiện, tôi nay tặng ca để thực hiện dự án đó, và mai phải làm sớm, gấp rút hơn. Nên ai muốn thực hiện thì bảo em, em sẽ gửi dự án cho luôn. Hôm nay sẽ ở lại đến tầm 10h đêm để hoàn thành nốt.

Đúng như tôi đoán, nhắc đến tăng ca, không một ai dám giơ tay. Họ còn mãi mê với cuộc sống bận rộn, đám đông bắt đầu tản ra, những ánh mắt khó chịu không còn nữa. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng qua một kiếp nạn. Lâm đứng dưới, nhìn tôi cười, vẻ mặt cực kỳ hài lòng. Mọi chuyện, coi như được giải quyết xong.

Buổi tối, sau khi tan làm, anh đến nhà đón tôi, bảo ông nội và bố anh muốn gặp tôi và thằng bé. Họ biết chuyện lâu rồi, cũng nấy lần giục chúng tôi về nhưng công việc bận rộn quá nên chẳng đi. Hôm nay cũng coi như tôi may mắn, thoát khỏi kế hoạch của chị ta, cũng có chút vui nên đồng ý.

Nhà của anh rất to, là một khu biệt thự nguy nga, thằng bé dẫn đầu được đến chỗ sang trọng như vậy thì thích lắm. Vào đến nhà, ông nội và bố anh đã chờ sẵn, thằng bé ngoan ngoãn lễ phép cúi đầu chào họ. Tôi cũng cất tiếng chào họ,,

Tôi bỗng thấy, trong mắt bố anh, như có chút nước, hình như ông rất xúc động.

Còn ông nội anh gọi thẳng bé lại, nó quay lại nhìn tôi, tôi gật đầu tỏ ý đồng ý. Nó liền chạy lại, ông nội anh ôm nó, nó cũng ngoan ngoãn ôm lại, còn thom lên má ông. Hai người đàn ông già, chơi với một đứa trẻ sắp lên 4, khiến tôi có chút ấm áp. Bỗng dưng bố anh quay lại.

- Bác xin lỗi, vừa nãy thấy thẳng bé, xúc động quá nên quên mất hai đứa vẫn đang đứng ở cửa, lại đây ăn cơm.

Tôi lẳng lặng đi theo anh, lòng dấy lên chút cảm động. đột nhiên bố anh nhìn tôi chăm chăm, giọng ông bỗng lạc đi

- Cháu..

- sao vậy bác?

- à không, ta thất lễ rồi, bây giờ mới quan sát cháu, rất giống một người quen cũ của ta.

Tôi cúi nhẹ nhàng

- Vậy chắc gia đình mình có duyên đây bác ạ.

Ông nội anh và bố anh thấy tôi nói thế bật cười sáng khoái. Bữa cơm gia đình đầm ấm cả buổi, họ cứ hỏi thẳng bé đủ mọi điều, rồi bảo dù sao cũng có con rồi, nên tổ chức cưới sớm. tôi thấy có chút vui vàng, vì nhanh quá tôi chưa kịp thích ứng. Nhưng vẫn không muốn từ chối tâm chân tình của gia đình anh.

Họ bắt đầu lên kế hoạch tổ chức đám cưới vào tháng sau.

Những ngày sau đó, mặc dù tôi vẫn cảm thấy có chút gì đó gấp gáp nhưng vẫn đồng ý. Mọi chuyện tương như viên mãn với tôi rồi, lại một lần nữa, Ly phá đám. Vào ngày trước khi đám cưới nửa tháng, buổi sáng tôi và Lâm đi làm, bỗng dưng thấy những anh mặt vô cùng tò mò nhìn chúng tôi chỉ trò xì xào. Lâm thấy thế, vô cùng tức giận, liền hỏi trưởng phòng công ty hôm nay có chuyện gì. Anh ta nhìn tôi, xong đó ngập ngừng không nói. Đến khi Lâm quát mắng, anh ta mới nói

- Hôm nay, có rất nhiều tấm ảnh, của Chi ngủ với một tên nào đó được dán ở công ty.. Em thu lại rồi..

Tôi bắt đầu choáng váng, anh ta đưa cho tôi xấp ảnh, là ảnh tôi ngủ với tên đàn ông, hôm gặp anh ở quán bar. Sau đó đi cùng anh ra hồ, về gặp Ly. Chắc chắn là do Ly tạo ra, tôi bỗng ngồi sụp xuống, mặt mày xầy xảm vô cùng. Đột nhiên điện thoại vang lên, tôi bắt máy

- Cô nhận được ảnh chưa? Tôi nói rồi mà, sao cô không dừng lại, ngày trước khi Lâm thỉnh thoảng đi theo cô, tôi đã bắt đầu quan sát cô rồi. Cho đến hôm cô và anh ta đi đâu về, gặp tôi ở quán bar, tôi đã để cho thẳng em tôi ngủ với cô. Đùng là đề phòng không sai. Thằng hôm cô không về nhà, mà có kiểm thêm chút tiền, là em họ tôi đấy, nó có cả clip chứ không phải là ảnh đâu, ảnh tôi chụp từ clip thôi. Ngạc nhiên không, ngạc nhiên hơn nữa là tôi đã gửi clip về cho bố của Lâm rồi. cô tưởng cô khôn ngoan sao? Tôi vốn dĩ rất nhạy cảm với lũ đàn bà bên cạnh Lâm

Tôi bắt đầu run rẩy, hét lên với chị ta

- Tại sao ngày trước ở bên anh ấy, chị không trân trọng, giờ anh ấy yêu tôi chị lại phá, con đàn bà đi thoát..Chị rõ ràng đi ngủ với bao nhiêu thằng, giờ quay ra ghen ngược lại sao? Chị vốn dĩ không xứng, chị còn không bằng con đi

- Tôi đi, nhưng chẳng ai có chứng cứ, còn cô là loại đi công khai, nên là phải chịu thôi. Tôi vẫn yêu Lâm, còn những lần kia do tôi dại dột..

Tôi k kịp suy nghĩ gì, tắt điện thoại, Lâm nhìn tôi, hỏi

- Cô ta đúng không? Cô ta làm đúng không? Cô ta nói gì với em

Nước mắt tôi bắt đầu chảy ra, tên trưởng phòng biết ý, liền đi ra ngoài

- Chị ta đưa clip em và tên kia ngủ với nhau cho bố anh rồi...Em, em thật sự xin lỗi

Mặt anh bỗng đỏ phừng, vô cùng tức giận, anh nắm tay xuống bàn mấy cái, đau đớn vô cùng

- Em chẳng có lỗi gì cả, quá khứ qua rồi, em cũng vì hoàn cảnh gia đình cả

- nhưng giờ bố anh...

Anh không nói gì, kéo tay tôi ra khỏi công ty, lái xe về thẳng nhà, với hy vọng bố anh chưa xem.

Nhưng rồi, không kịp nữa rồi. Về nhà anh, tôi thấy bố anh đang ngồi ở ghế, khuôn mặt ông thất thần vô cùng. Nhìn thấy chúng tôi, ánh mắt ông vô cùng tức giận

- Tại sao, tại sao cô lại?>>

Lúc này tôi vẫn chưa hết bàng hoàng. Mọi chuyện quá đột ngột, não tôi chưa thông suốt được mọi chuyện.

- cô trả lời đi chứ, tôi vốn dĩ nghĩ cô là loại phụ nữ ngoan hiền, không ngờ, không có đám cưới gì hết, cứ hết đi, thật là đáng xấu hổ. Vợ thứ nhất của mày đã không ra gì, giờ đến con này..

Anh bỗng quỳ sụp xuống,

Advertisement / Quảng cáo

- Con xin bố, thật ra, cô ấy không cố ý đâu, nhà cô ấy quá nghèo

- Nghèo thì đi làm đi à? Thế thì trên đời này, dĩ còn nhiều hơn người.

Mắt ông hằn lên những tia máu, nghe nói ông nội đi Mỹ rồi. nên không biết tin nào, nếu không chẳng biết phải làm sao. Tôi sợ hãi, cũng quỳ xuống, ông nhìn chúng tôi

- Chúng mày cứ đi, tao không chấp nhận loại con cháu như vậy, loại đi đâu đường xô chợ...mày là loại gì vậy? tao tưởng mày ngoan hiền, hoá ra mày cũng chỉ là loại để đàn ông giày vò thân xác mày. Loại đi như mày, không đáng sống

Bỗng dưng tôi thấy đau, đau đến nghẹt thở, hết thật rồi. Cuộc đời tôi, thất bại thật sự rồi. Tôi khinh rẻ bản thân, tôi cảm thấy bản thù như nhộp vô cùng, từng giọt nước mắt cứ lăn dài, tôi bỗng hận bản thân vô cùng. Hận số phận cũng cực cơ khổ. Anh bỗng nắm chặt tay tôi, đôi mắt ầng ậc nước, lần thứ hai tôi thấy anh khóc, lòng tôi xót xa vô cùng. Anh bắt lức, chỉ biết gục đầu vào vai tôi khóc như một đứa trẻ. Anh đưa tôi về nhà, cả ngày hôm đó, chúng tôi không đến công ty. Chỉ nằm ở nhà, chẳng biết phải làm gì, cảm giác như, thế giới sụp đổ, chẳng thiết tha ăn uống gì. Bỗng dưng, anh nắm chặt tay tôi

- Anh nhất định sẽ lấy em, không buông xuôi đâu

Tôi nghẹn ngào, chỉ biết gật đầu, tôi thực sự cần anh., anh nói tiếp

- Dù cả thế giới quay lưng lại với em, cũng đừng sợ, anh sẽ bên em, hai chúng ta, sẽ chẳng còn sợ gì nữa. Anh không muốn thấy em đơn độc. Anh cũng rất ích kỷ,anh cũng rất ghen khi thấy em lên giurongf với người khác, nhưng rồi anh biết, em không hề muốn. Anh biết em là cô gái vô cùng thuần khiết, anh thương em, thương cả quá khứ của em.Nhất định anh sẽ cùng em gánh vác..

Nhưng giọt nước mắt lại lăn dài trên mặt tôi. Tôi thương anh, người đàn ông, có thể chấp nhận tôi. Thật sự tôi không xứng với anh..

Cả đêm, tôi cứ khóc, chẳng thể ngủ nổi, giấc mơ cứ chập chờn, những lời nói của bố anh, những ánh mắt của đồng nghiệp, khiến tôi hoảng sợ. tôi nép vào lòng anh, cố ru mình ngủ nhưng thất bại. Anh cũng vậy, cứ trở mình lên tục. Sáng anh bảo anh nghĩ kỹ rồi, anh sẽ làm giấy tờ cho chúng tôi đi Mỹ, cả mẹ tôi nữa, sang đó mẹ tôi sẽ có cơ hội chữa bệnh, từ sau gia đình anh cũng có chi nhánh công ty bên đó. Tôi im lặng suy nghĩ, anh bảo đưa tôi vào hỏi ý kiến mẹ..

Vào viện, anh nói với mẹ tôi mọi chuyện, mẹ tôi khóc lên khóc xuống thương tôi. Bà cứ tự trách mình rồi cứ nắm tay tôi nước mắt chảy ra trên khuôn mặt già nua khắc khổ, bà bảo với anh

- Để cô đến nhà cháu, nói chuyện lại lần nữa với bố cháu xem sao,

- Cháu nghĩ chúng ta không thay đổi được đâu, bố cháu...

- Không sao đâu, dù sao bố cháu cũng là người lớn, cô nói chuyện có lẽ cũng dễ hơn, dù không thay đổi được mọi chuyện ít nhất cô cũng phải giải thích một chút cho Chi- Bà nhìn tôi rồi nói tiếp- Con bé chịu khổ đủ rồi.

Tôi cứ im lặng, mặc kệ cho những giọt nước mắt lăn dài, có lẽ lần này tôi gục ngã thật sự rồi.

Tôi lại còn làm khổ lây sang cho cả mẹ tôi. Tôi nhìn mẹ, cả đôi mẹ, niềm vui chưa hưởng kịp thì nỗi buồn đã ập đến lần nào cũng vậy. những chuyện này, tôi chưa bao giờ nghĩ đến, cũng chẳng biết phải xử lý thế nào chỉ biết nghe lời mẹ. Buổi tối, tôi xin phép Thành cho tôi đưa mẹ ra ngoài, Lâm lái xe sẵn đợi dưới bệnh viện, mẹ tôi dặn anh mua ít hoa quả cho phải phép. Mẹ tôi lúc nào cũng chu đáo như vậy.

Đến nhà anh, bố anh ngồi một mình, tôi chợt thấy xót xa, cảm thấy ông đơn độc vô cùng. Ông nhìn thấy tôi, liền đứng dậy, khuôn mặt phùng phùng vô cùng tức Bổng đứng tôi thấy ông khựng lại sững sờ vô cùng khi nhìn mẹ tôi, tôi ngạc nhiên, nhìn sang mẹ, thấy khuôn mặt bà cũng tỏ ra vô cùng sững sờ. Tôi không hiểu có chuyện gì xảy ra, thì ông đột ngột lên tiếng, giọng ông khàn đặc

- Sao em lại ở đây? Em...

- em là mẹ của Chi, anh... vậy anh là bố cháu Lâm sao?

- Sao, em là mẹ Chi sao? Em nói em là mẹ của con..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Anh Mới Chính Là Một Con Đĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tôi xấu hổ cúi đầu, tôi biết ông định hỏi mẹ tôi là mẹ của con đi này sao, lòng tôi vô cùng đau đớn, thật sự tôi còn khinh bản thân mình nữa là người khác..Nhưng ngay lúc này đây, tôi gạt vội suy nghĩ đó, bởi tôi đang thắc mắc vì sao mẹ lại quen bố Lâm

Ông tiến lại gần, tôi thấy trong mắt ông nhìn mẹ tôi rất trù mến. Mẹ tôi bỗng đứng quỳ xuống nói

- Nếu chúng ta đã từng quen nhau, em xin anh, hãy cho con bé và Lâm được đến với nhau. Lỗi không phải của nó, em bị suy thận, nó mới phải làm như vậy, chồng em đi tù từ năm nó 15 tuổi. Thật sự, em rất khổ tâm, 15 tuổi nó bị chính bố đẻ của nó cưỡng hiếp, lúc đó nó bị tổn thương rất nhiều về thể xác không những vậy còn bị ám ảnh rất lâu. Do em kiện ông ta, liền bị cả nhà nội nó đuổi ra khỏi nhà. Sau đó em bị suy thận, lại chẳng có xu nào, chẳng biết nương tựa vào ai, anh cũng biết em là trẻ mồ côi, lấy đầu người thân mà nhờ cậy. nên nó mới...

Bà nói đến đâu tôi khóc đến đấy, những ký ức đau thương như ủa về, ông bàng hoàng nghe những lời ấy, tôi nhận thấy trong khoé mắt ông những tia thương cảm. Ông ngồi xuống đỡ mẹ tôi dậy

- Thật sự, anh không thể tin nổi em lại khổ vậy, anh cũng không muốn chia xa tình cảm của chúng nó..Em bây giờ sao rồi

- Em vẫn đang trị ở bệnh viện Thận..

- Anh xin lỗi, trước kia là do anh, nếu ngày đó, anh không vì tiền bạc mà bỏ em, sau này anh rất hối hận...thật sự rất hối hận...

- anh không có lỗi gì cả, là do chúng ta không có duyên mà thôi...

- Thật sự, anh cũng không muốn chuyện như thế này, nhưng giờ tổ chức đám cưới e k hợp lý. Tạm thời, anh sẽ nhờ người xử lý vụ clip, còn Lâm và Chi- Ông quay sang nhìn chúng tôi- Hai con tạm thời dẫn thẳng bé sang Mỹ cùng ông nội, chờ bên này lắng xuống, các con nếu muốn quay về, ta sẽ để cho quay về. ta sẽ nhờ người sắp xếp để coi vụ clip đó là bị cắt ghép..Bây giờ ta cũng không muốn cấm các con nữa,x thật sự, con khổ đủ rồi Chi ạ. Do ta không tốt, thật sự ta không thể ngờ, con lại là con gái của bà ấy...Thật sự rất đáng thương, lúc có clip đó, ta đã rất gần con, nhưng rồi, ta đã nghĩ lại rất nhiều lần, một người ngoan ngoãn lễ phép như con ắt hẳn phải có lý do. Hôm nay, tận tai ta nghe thấy, ta bỗng thấy con đáng thương vô cùng. Mọi chuyện để ta sắp xếp, bây giờ tạm thời phải xa nơi này. Mai ta sắp xếp chắc 1 tuần sau các con sẽ xuất phát. Bên này mẹ con cứ để ta lo/

Tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, hỏi mẹ

- Thế là sao hả mẹ?

Mẹ tôi nhìn tôi, ánh mắt đã bớt phần lo lắng

- Mẹ và bố Lâm trước từng quen nhau,

- Quen nhau thôi sao mẹ,

- Yêu nhau, bây giờ con hay nghe lời sắp xếp của ông ấy.

Tôi không nói gì, hiểu được ra một phần.. Gật đầu đồng ý.

Những ngày sau đó chúng tôi sắp xếp mọi việc vô cùng bận rộn, tất cả dự án, rồi chuyện bệnh án của mẹ tôi, đến tận trước khi bay một ngày mới xong. Những ngày đó, anh và bố luôn bên cạnh tôi, chăm lo an ủi cho cho ba người nhà chúng tôi..Mặc dù mọi việc vẫn rối rắm, nhưng tôi k quan tâm nhiều nữa, những người yêu thương mới đáng để tôi quan tâm chứ không phải những chuyện không đâu kia..

Buổi tối trước đêm bay, tôi và Lâm ngủ cùng thẳng bé. Cả đêm anh cứ nắm chặt tay tôi, như muốn cùng tôi đi tiếp chặng đường phía trước.Mọi chuyện cũng coi như ổn..Nhưng nửa đêm, tôi bỗng nhận được điện thoại, là của Ly, chị ta gần giọng trong điện thoại

- Có mặt đây thật, sau bao sóng gió vẫn vượt qua được.

Tôi cười khẩy

- Mấy trò của chị gì rách, người tôi yêu vẫn sẽ yêu tôi. Nghe nói từ lúc tách khỏi công ty của nhà Lâm, công ty nhà chị làm ăn rất kém, nghe nói sắp phá sản mà đúng không? Đây là báo ứng của chị đó..Nói thật, tôi từng làm đi, nhưng xứng đáng hơn chị. Nhân cách của chị không xứng với Lâm, thậm chí, hạn người như chị còn chẳng xứng sống trên đời.

Nói xong tôi tắt máy, chợt có chút hối hận, nhưng quả thực chị ta vô cùng đáng ghét. Nhưng con buồn ngủ ập đến khiến tôi ngủ chẳng biết gì nữa..

Hôm sau, bố Lâm xin bệnh viện cho mẹ tôi ra tiễn chúng tôi, lúc đi, mẹ tôi không rơi nước mắt nhiều, có lẽ mẹ tôi biết đây là lựa chọn tốt nhất dành cho tôi rồi.

Một lúc thì tôi bảo mẹ với bố Lâm về, tôi sợ mẹ đi lâu ảnh hưởng đến sức khoẻ. Ông nắm chặt tay bà, tạm biệt chúng tôi.

Tôi nhìn bóng họ, bỗng mỉm cười, ít nhất giờ mẹ tôi cũng có thể vui về một chút. Lâm bảo tôi và thẳng bé chờ anh ở đây anh đi làm thủ tục. Tôi dắt thẳng bé ra ghế chờ, bỗng dưng có một người đến hỏi tôi đường vào nhà vệ sinh của sân bay, tôi vui vẻ chỉ cho anh ta, anh ta cứ gọi tôi làm tôi rời tâm mất thẳng bé, tôi chỉ mãi anh ta mới hiểu. Đến lúc quay lại, tôi không thấy thẳng bé đâu nữa.. Tôi bỗng hốt hoảng vô cùng, chợt nhận ra mình đã bị lừa..

Tôi nhìn xung quanh, không hề thấy thẳng bé, rõ ràng tôi mới quay mặt đi vài giây thôi mà. Tôi sợ hãi, chạy đi xung quanh nhưng không tìm thấy, gọi cho Lâm mãi không được, có lẽ anh đang làm thủ tục nên không nghe máy. Tôi bỗng như suy sụp, đến thẳng chỗ bảo vệ báo. Họ bắt đầu lên loa thông báo tìm trẻ lạc, nhưng vẫn vô vọng. Tôi sợ hãi người chẳng còn tình tạo được nữa, bỗng dưng có điện thoại từ một số lạ. Tôi nhắc máy lên nghe

- Có cô phải Chi không?

- Vâng, tôi đây, anh là

- Có có muốn nhìn thấy con cô không?

Tôi bắt đầu hoang mang, nước mắt chảy ra, giọng lạc đi

- Anh là ai vậy, con tôi đâu?

- Con có đang ở trong tay tôi, cô đến địa chỉ X, k được báo cảnh sát hay nói với Lâm, số điện thoại này k dùng để liên lạc, mỗi lần liên lạc tôi sẽ dùng số khác, cho cô 30p nếu không đừng trách tôi độc ác.

Tôi run rẩy, tắt máy chẳng nghĩ được gì, liền làm theo lời anh ta. Ra thẳng cổng, gọi một chiếc taxi, không quên bật định vị máy nhờ Lâm gọi, rồi đến thẳng địa chỉ vừa rồi.

Ngồi trên xe mà lòng tôi như lửa đốt, đến nơi, tôi gọi lại số vừa này, nhưng thuê bao. Có thêm số lạ khác gọi cho tôi ngay lúc đó, bọn này tinh vi thật.

- Alo, các anh đang để thẳng bé ở đâu

- Cô đi thẳng vào nhà hoang trước mặt..

tôi nghe theo lời anh ta, vào căn nhà đó, đó là căn nhà cũ kỹ tồi tàn, vào đến nơi tôi giật thót mình khi thấy Ly đang ôm con trai tôi. Tôi chạy lại, nhưng bị một tên to cao giữ lại

- Cô cũng biết điều đấy nhĩ đến đây một mình

Ly nhìn tôi, vẻ mặt đắc ý vô cùng, chị ta nói tiếp

- Cô biết tại sao tôi lại bắt cóc thẳng bé không?

- Vì chị ghen tỵ với chúng tôi sao?

- Không, vì tao chẳng còn gì cả, công ty nhà tao cũng đến mức sắp phá sản rồi, còn Lâm, anh ta cũng định theo mày đi Mỹ rồi, mày nghĩ tao còn cần gì. Tại sao mày tranh giành hết mọi thứ của tao.

- Chị im đi, tất cả lỗi này là do chị, vốn dĩ, chị được quyền hạnh phúc, nhưng chính chị tự tay vứt nó đi, chị lãng nhăng ngủ với bao nhiêu kẻ, giờ còn trách ai? Giờ chị nó đi, chị muốn gì mới tha cho mẹ con tôi.

- Tao chỉ muốn mày chết thôi, mày chết đi, tao tha cho con em. Thằng bé này cũng rất đáng yêu. Dù sao tao bg cũng vô sinh, nuôi nó cùng Lâm cũng được

Tôi quý sụp xuống, van xin chị ta, nhưng chị ta vẫn vênh vênh tự đắc, bỗng điện thoại trong túi tôi rung, tên kia vẫn giữ tay tôi khiến tôi không tài nào mở máy được. Tôi gãi vò gãi này nhen, khóc lóc, bàn tay anh ta nói lòng dần. Không thể để chị ta phát hiện, tôi liền nắm hân xuống, vờ như đau khổ, lẩn về phía chị ta, một tay thò vào túi áo rộng lẩn mò vuốt điện thoại sang phải đến khi k rung nữa. Tôi nghe loáng thoáng tiếng của Lâm, nhưng nhỏ đến nỗi gần như k nghe thấy gì. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, bắt đầu khóc

- Chị Ly ơi, em xin chị, tha cho hai mẹ con em, chúng em có tội tình gì đâu. Em cầu xin chị, hãy tha cho em, thẳng bé nó còn quá nhỏ

- Nó nhỏ, nên tao mới bảo với mày, là m nên chết đi, để nó sống đấy.

Thằng bé từ này, sợ hãi, nhưng bị chúng nhét giấy vào mồm nên chẳng thể nói được gì. Nước mắt nó cứ chảy ra. Tôi xót xa vô cùng, nhất định tôi phải bình tĩnh, tôi cố gắng kéo dài thời gian, Điện thoại đã bật định vị, nghe được những lời này, nhất định Lâm sẽ biết. Tôi tiếp tục cầu xin chị ta. Nhưng bỗng dưng chị ta đẩy thẳng bé sang một bên, kéo tay tôi lại, chiếc dao sắc nhọn loé sáng trên tay chị ta. Tôi sợ hãi, nhắm nghiền đôi mắt. Chị ta đưa cho tôi, rồi cầm khẩu súng trên tay và nói

- Một là mày tự chết, hai là t bắn mày..

- Em xin chị, chị tha cho em một con đường sống, em sẽ trả Lâm lại cho chị..

- Chỉ có cách mày chết, mới trả lại Lâm cho tao thôi, vì tao biết anh ta sẽ k từ bỏ mày đâu

- Vậy em phải làm sao để chị tha cho em

- Chỉ có cách chết thôi, mày không nghe rõ à?

- Tại sao chị làm thế? Em vốn dĩ đâu có lỗi, tất cả là do c mà

- Mày im mẹ mồm đi, mày tin tao giết thẳng bé này k

Tôi dập đầu hân xuống

- Em xin chị, tha cho nó, em sẽ chết, nhưng trước khi chết, em muốn nói với nó vài điều, hát cho nó nghe vài bài được không?

- mày lại muốn gì

- Em chỉ k muốn nó ám ảnh thôi, nếu sau này chị và lâm quay lại, cũng k muốn nuôi một đứa bé mắc bệnh tâm lý chứ

- Rồi, nhanh mẹ mày lên

Tôi nhìn chị ta, người đàn bà vô cùng xinh đẹp, thông minh, nhưng cuối cùng lại ngốc nghếch đến đáng sợ. Chị ta tự làm hại chính bản thân, giờ quay ra hại mẹ con tôi. Tôi thật sự k tin thể tin nổi, chị ta k nghĩ nếu tôi chết, chị ta sẽ đi tù sao.

Tôi chạy lại,ôm thẳng bé, bắt đầu dẫn dò thẳng bé, vừa nghĩ sao Lâm vẫn chưa đến. Thằng bé cứ khóc mãi, khóc mãi, khóc mãi. Tôi dỗ dành mà k nín.

Tôi liền hát cho nó nghe vài bài, chị ta có vẻ sốt ruột, lúc lúc tôi đểuowsc tính cũng gần 1 tiếng, mà chưa thấy Lâm đến.Chị ta thấy tôi chưa xong, liền ra lệnh cho một tên keo thẳng bé vào trong, còn lôi tôi ra một góc, chị ta hát hằm

- Mày lựa chọn đi, dao kia, mày có định chết không,

Tôi cầm dao lên, thật sự hôm nay tôi phải chết sao?Sao Lâm vẫn chưa đến nhĩ, tôi bỗng xót xa vô cùng, chết thật k đáng. (Truyện được viết bởi Phạm Vũ AnhThư)Tôi sợ Lâm sẽ đau khổ, sợ mẹ tôi, sợ thẳng bé không có tôi sẽ chẳng biết thế nào. Tôi bỗng sợ chết vô cùng, tôi bỗng nhớ Lâm vô cùng, nhớ đến năm 18 tuổi của chúng tôi. Cái chết, tựa nhẹ lòng hồng, nhưng Lâm thì sao? Anh sẽ thế nào, phải chăng, sẽ như một hồn ma, cứ đi đi về về lạng lẹ trong căn nhà trống trải, sẽ ra mộ tôi khóc hằng ngày, hay anh sẽ quay lại với chị ta. Còn thẳng bé, nó thật sự quá nhỏ, nó thật sự cần tôi. Chị ta bắt đầu nhìn tôi. Cầm khẩu súng lên, nhắm thẳng vào thẳng bé. Tôi không chịu nổi, không thể để con tôi chết. Tôi gio dao lên, bỗng dưng cánh cửa mở toang, rất nhiều cảnh sát, và Lâm Là anh, anh đến cứu tôi, tôi chạy lại, bỗng dưng, chị ta như nói con điên.

Nắm thẳng về phía Lâm. Phút giây này, tôi bỗng thấy choáng váng, bản chân tôi chạy như bay về phía anh.

Đoảng.

Tôi thấy có gì đó găm vào lưng tôi, rất đau, máu bắt đầu chảy ra, tôi muốn ngủ.

Tôi bỗng chẳng còn biết gì nữa.

Thế giới xung quanh bỗng tối tăm mù mịt.

..

..

Là ông ta, ông ta lại lôi tôi vào nhà vệ sinh, những ngón tay bẩn thỉu, nhơ nhớp bấu lên ngực tôi. Bỗng dưng anh đến, anh đẩy ông ta ra anh đâm ông ta, rồi bé tôi. Anh thật đẹp trai.

Bỗng dưng, tôi mở mắt, thấy xung quanh là bác sĩ, tôi chợt nhìn xuống bụng, xẹp lép. Con tôi đâu rồi

Tiếng bác sĩ gấp gáp

- mau, mau cấp cứu, mẹ bị băng huyết, nhanh lên, đứa trẻ được cứu rồi, mau cứu người mẹ

Tôi bỗng mỉm cười, con tôi được cứu rồi, tôi chết cũng được..

Tôi nhìn lên trần nhà bỗng dưng chỉ thấy những vì sao lấp lánh, bầu trời ban đêm, dịu mát vô cùng. Tôi như đang bay giữa những ánh sao, tôi mới chỉ 14 tuổi, ngây thơ vô cùng. Bỗng dưng tôi nhìn xuống dưới, là anh, anh đang bế thẳng bé, quý sụp xuống, nước mắt lăn dài..

- Anh xin em, đừng bỏ bố con anh, anh xin em, hãy ở lại với anh, anh yêu em, anh k sống nổi mất

Tôi bỗng muốn chạy lại gần anh, nhưng k thể cử động, k được, tôi k muốn anh khóc, anh phải cười, tôi phải để anh cười.

Tôi cố gắng,cố gắng lần nữa chạy đến, nhưng vô ích. Tôi bỗng thất bất lực, tôi có lỗi với anh, anh bỗng đập đầu xuống đất, máu chảy lênh láng.

Không được, anh k được làm thế.

Tôi lấy hết sức, như lấy cả tuổi trẻ, lấy cả cuộc đời chạy lại gần anh. Bỗng dung trắng xoá, hình ảnh anh mờ mờ hiện ra,(truyện được viết bởi Phạm Vũ AnhThư) Tôi nhìn xung quang, là bệnh viện, anh đng bế thẳng bé. Hoá ra tất cả chỉ là mơ. Anh bỗng nắm chặt tay tôi

- Em tỉnh rồi à? Em ngủ 3 ngày rồi đấy, bác sĩ bảo qua con nguy kịch rồi, chỉ cần chờ em tỉnh dậy thôi.

Khuôn mặt anh tiêu tụy vô cùng, nước mắt trong khoé mắt như ầng ậc chảy ra. Tôi mỉm cười, hoá ra, tôi bị chị ta bắn, nhưng chỉ bắn phía sau, nên k nguy kịch lắm.

Anh cứ ngồi ngắm tôi, khiến tôi bất giác xấu hổ. Bỗng dung bố anh dịu mẹ tôi vào, ông mỉm cười và nói

- Con tỉnh rồi à? Cô ta bị đi tù rồi, haiz, đúng là con người, không thể tin cô ta độc ác như vậy được..chuyện clip, ta xử lý xong rồi, mọi người sẽ k bàn tán gì đâu, ta cho người đưa ra bằng chứng đó là clip ghép sau vụ cô ta bắt cóc con, mọi người càng tin con trong sạch,Các con k cần đi Mỹ nữa, ở nhà đi.. Mẹ con ta liên hệ được một bệnh viện ở Mỹ rồi, bà ấy se theo ta sang đó thay thận, tìm được thận thích hợp rồi, các con đừng lo. Cứ an tâm ở nhà

Tôi nhìn mẹ, thấy ánh mắt mẹ hạnh phúc rạng ngời, cả nhà bỗng dung ấm áp vô cùng.

Tôi và anh vẫn dự định đám cưới như thường,,

**

Một năm sau,

Tôi đang mang thai đứa con tiếp theo, mẹ tôi đã thay thận xong. Bà và bố Lâm cũng trở về nhà, họ như đôi bạn già thân thiết, nhưng tình cảm trong sáng vô cùng.

Tôi và Lâm vừa mua nhà mới, đón mẹ về ở. Ông nội và bố Lâm ở căn nhà to, chỉ cách nhà tôi vài trăm mét để chúng tôi tiện chăm sóc. Thằng bé con cũng đi học mẫu giáo. Ông nội Lâm giao lại toàn bộ công ty cho anh và bố anh. Hằng ngày dù sớm khuya, anh luôn cố gắng về ăn cơm cùng mẹ con tôi. Mỗi ngày, tôi đều thấy anh yêu tôi hơn hôm qua. Tôi nhờ nỗ lực, cũng được lên chức trưởng phòng, nhưng giờ lại phải nghỉ thai sản, rảnh rỗi quá, nên viết lại cuộc đời cho các bạn đọc...

Chỉ mong rằng, mọi điều tốt đẹp, sẽ đến với những người tốt đẹp

Bạn đang đọc truyện *Vợ Anh Mới Chính Là Một Con Đĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.